

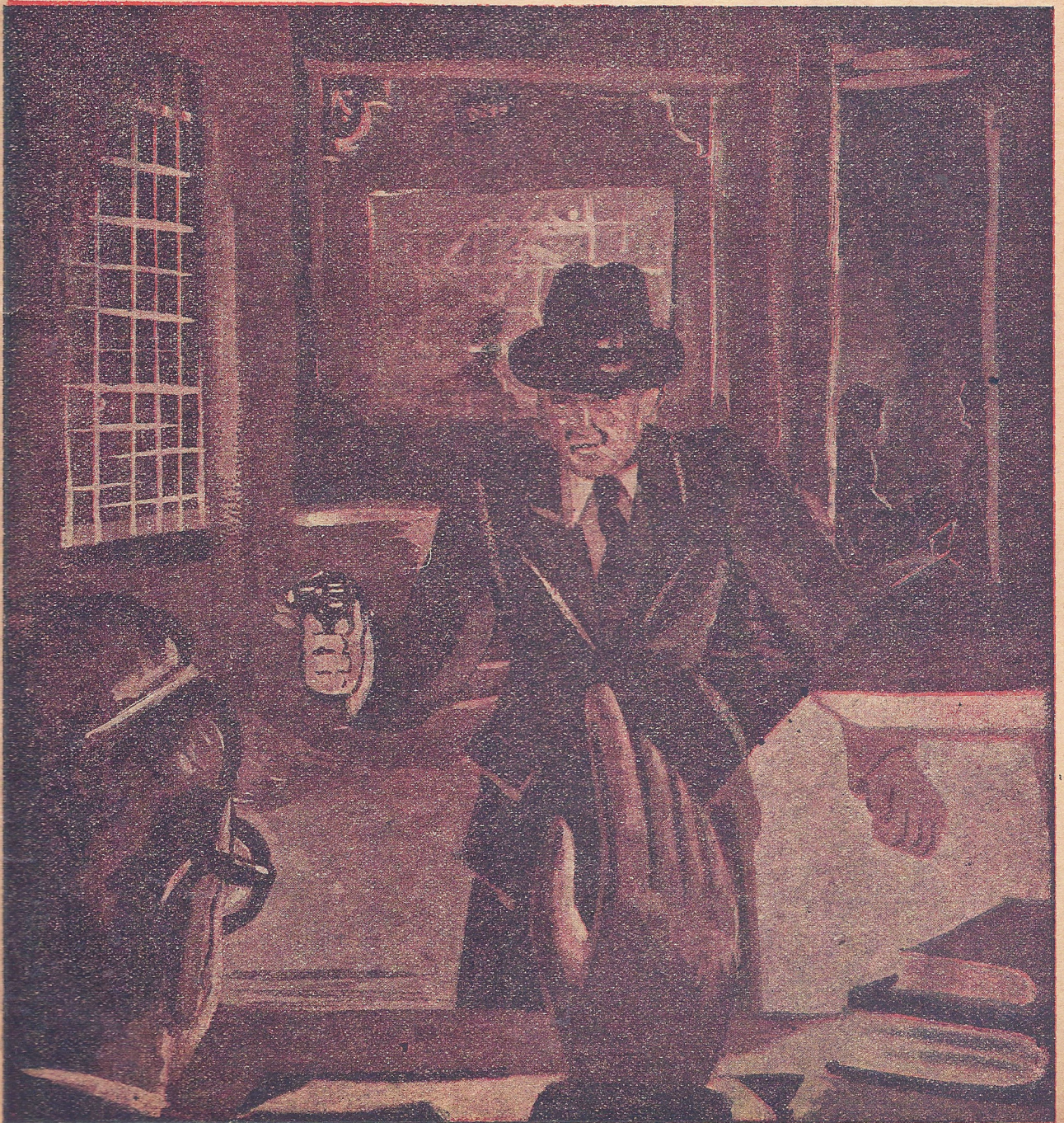
John Rafles

SERIE

* NIEUWE AVONTUREN VAN DE GENTLEMAN - INBREKER *

Nr 2 ✦ **RAFLES WREEKT MARLOWE**

✦ Prijs voor België fr. 5.95
Voor Nederland 37 cent

JOHN RAFLES - SERIE

- Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal -

Uitgegeven door Uitgeverij «Meva» Hove-Antwerpen

Voor Nederland:

Im- en Exportbureau, Schoolstr. 25, Den Haag - Telefoon 111518

Nadruk verboden — Alle rechten voorbehouden

RAFLES WREEKT MARLOWE

HOOFDSTUK I

Een verrassende Biecht

Nadat Rafles enigszins beschermd door de mist met de «goudkamion» door het politiecordon gebroken was, had een der politiewagens, terwijl de andere de vermeete vluchter achtervolgde, de strijd tegen de gangsters met verwoede kracht doorgez. De twee medewerkers van Rafles, Charles Kent en James Brigham, die de aftocht van de gentleman-inbreker hadden gedekt waren toen onvoorzien in het gevecht gesukkeld. Toen, na een kort, doch hardnekkig gevecht waarin beiden langs weerskanten beschoten werden, onze twee vrienden hoopten de wachtplaats van de taxi, waarmede zij aangekomen waren bereikt te hebben, stelden ze met ontzetting vast dat de chauffeur met zijn auto op de vlucht geslagen was en dat hen geen enkel middel tot verdwijning meer overbleef dan een vlucht langs het water, al zwemmende of een roekeloze poging om al lopende door een politiecordon, dat de hele omgeving had afgezet, te breken.

Veel tijd tot nadenken kregen beide vrienden niet. Op een gegeven moment bevonden zich plots voor hen twee politiemannen. James waagde het erop door een terugkeer naar den waterkant te vluchten. Doch Charles kreeg geen kans. Onder bedreiging van twee revolvers kon hij niet anders dan zich gewonnen geven. Hij hoopte enkel dat James veilig thuis zou geraken. Rafles zou, daar twijfelde hij geen seconde aan, zich alle denkbare moeite getroosten om hem, Charles Kent, op te sporen en te bevrijden, maar toch vond hij het verschrikkelijker in de handen gevallen te zijn van de Scotland-Yard, dan in deze der bandieten. En nu, om

twee woorden te gebruiken die Inspekteur Bratford reeds tientallen malen had uitgesproken tot hem, nu kon hij ook zijn pions zetten en misschien liepen de politiemannen erin. En dat zou veel gewonnen zijn. Want hij beschouwde zijn toestand aldus : een gevangene mag niet passief blijven, hij moet elke mogelijke gelegenheid te baat nemen om de politie op een vals spoor te brengen en te trachten zijn vrije medeplichtigen of helpers troeven in de handen te spelen, die geen enkel verstandig mens tijdens het spel zou versmaden.

— Waarom spreek je niet ? vroeg Inspekteur Bratford voor de honderste maal aan een gewoon uitziende jonge heer, die voor hem op een stoel zat. Waarom in 's hemelsnaam spreek je niet. Je moet beseffen dat alles wat je ter verdediging kunt aanvoeren een goede noot voor jou betekent. En nu...

— En nu ? vroeg de jonge heer, die er tamelijk vermoeid uitzag en schijnbaar in geen twee dagen had geslapen. Zijn stem klonk spottend en ze irriteerde de Inspekteur van Scotland-Yard, die het blijkbaar erg op de zenuwen had, door de gebeurtenissen der laatste dagen, en dan ook woedend uitvloog :

— Nu loop je veel kans voor enige jaren de doos in te gaan.

De jongeheer grinnikte even en het was hem aan te zien, alhoewel hij vermoeid was en de geschiedenis langs geen aange-name zijde bekeek, dat hij in ieder geval schik had in de nerveuse wijze waarop de Inspekteur van politie hem sedert meer dan twaalf uur trachtte te doen spreken,

alsook om de opwinding van Hoofdinspekteur Slowgate die na elke ondervraging of beter uitgedrukt, poging tot ondervraging, waarop hij aanwezig was, dreigde met de toepassing der derde graadsmethode. Dat deze bedreiging onzin was en enkel getuigde van de uitkomstloze vooruitzichten van de Hoofdinspekteur, wist de gevangene maar al te wel. Hij zou dan ook in zijn stilzwijgen volhard hebben, al was het weken aan een stuk, indien het niet in zijn bedoeling had gelegen de politie een beetje wijs te maken en te trachten de ondervraging te doen doorgaan, zodat hij volledig op de hoogte zou geraken van de plannen der politie. Indien hij tot hiertoe geen woord had losgelaten was dit, om het onderzoek in de zaak waarvoor hij geknipt was, zo veel mogelijk te vertragen en tevens om, voor zover dit althans mogelijk was in de bijzondere omstandigheden waarin hij verkeerde, rustig te kunnen nadenken.

Het was inderdaad noodzakelijk dat de gevatte boef, zoals Slowgate de man noemde, doch die in werkelijkheid niemand anders was dan Charles Kent, de mede-werker van Rafles, goed overwoog op welke wijze hij het best de Inspekteur van Scotland-Yard kon later manœuvreren, om in de kaart te spelen van zijn vriend, Sir Thomas die, daar twijfelde Charles geen ogenblik aan, goed en wel met het gestolen goud uit de Europe Continent Bank verdwenen was en die, zoals hij zich voorgenomen had niet zou rusten, vooraleer hij de daders van de moord op Inspekteur Marlowe aan de politie kon overleveren, alsook Wilde, de geheimzinnige leider van de bende zou ontmaskerd hebben.

— De strijd tussen de gangsters en de politie is te vergelijken aan het kaartspel, nietwaar Inspekteur Bratford? richtte Charles zich plots tot de politie-inspekteur die gedurende enkele minuten stilzwijgend achter zijn bureau had gezeten, en af en toe met een nerveuse beweging was opgesprongen om schijnbaar de plans der stad Londen, die in het vertrek aan de muren waren opgehangen te bestuderen, doch om in de werkelijkheid zijn slachtoffer te kunnen bezien, die bepaald onverschillig in zijn stoel zat en geen enkel teken van toenadering vertoonde.

Inspekteur Bratford keerde zich met een ruk naar Charles, die plechtig glimlachte en het voorkomen had van iemand die, tijdens een lange treinreis, uit verveling een gesprek tracht aan te knopen met zijn medereizigers.

— De Inspekteur schijnt verwonderd te zijn over mijn welwillendheid? zei Charles nog vooraleer Bratford een woord had kunnen uitbrengen. Hij had moeite om een lach te onderdrukken toen hij bemerkte hoe schaaftig de Scotland-Yardman hem aanstaarde.

— Wel drommels, heb je ooit... begon deze, toen hij van verwondering bekomen was. Dan stapte hij op Charles toe en vervolgde. Eindelijk ben je wijzer geworden. Ik wist wel dat je met een biecht voor de dag zou gekomen zijn.

— Pardon, Inspekteur, ik heb geen enkel woord over een soort biecht gerept. Ik dacht alleen maar, dat het voor jou een vervelende situatie was met een soort stomme inktvisch op je dak te zitten. Ik dacht, zie je, dat je het min of meer aangenaam zou gevonden hebben een beetje te kunnen converseren...

— Wel heb je ooit... Herhaalde inspekteur Bratford zijn uitroep van zoeven, en deze uitroep verzekerde Charles voor de zoveelste maal tijdens de laatste vierentwintig uur, dat zelfs de meest pientere speurders, door de vermoeden tot gemakkelijk te bedriegen kindertjes worden, maar dat je bepaald een hele kerel moest zijn om niet uiteen te springen van de zenuwen, als je door een of andere gewetenloze schurk — zoals Charles er een scheen te zijn — in de doekjes gedraaid wordt en te wachten hebt tot diens moed hem begeeft vooraleer hij met een haperende bekentenis afkomt. Doch nu bleek het geval nog ernstiger, want de ondervraagde vertoonde geen blijken van naïeve praterij, die tot opzienbarende onthullingen zouden kunnen leiden.

— Ik maakte alleen maar een vergelijking, hernam Charles, een prozaïsche vergelijking uit een dichtelijk gemoed opgeweld.

Inspekteur Bratford stelde zichzelf gerust. Hij dacht :

— Het heeft er de schijn naar dat Mijnheer op zachte voetjes komt aangetrippeld, en niet meer gerust schijnt te zijn, zonder op te biechten.

Doch Charles liet hem niet veel tijd om in deze zelfgenoeglijke bespiegeling op te gaan.

— Ja, vervolgde deze, een kaartspel. En wie de meeste troeven heeft kan winnen. Soms kan je ook triomferen zonder troeven, als je vals speelt of anders daag je je tegenstrever tot een match schaak uit...

— Hou op met die onzin, en luister even, zei Bratford als poging om het ongewenst

gepraat van Charles meester te worden.

— Onzin ? vroeg deze op een verwonderde toon, je doet toch ook aan hersengymnastiek, geloof ik. Ik hoop dat althans. Mensen die daaraan niet mee doen veracht ik.

Bratford opende weer de mond om de woordenvloed van zijn gevangene te stelpen. Doch deze speelde de comédie perfect verder.

— Eigenlijk ben ik niet veeleisend. In mijn woordenschat betekent hersengymnastiek nadenken. Iemand die nadenkt is... Maar dat doet de Inspekteur bepaald. En hij zal dan ook begrijpen waarom schaakspel nog meer dan het kaartspel te vergeleken is...

— Ja, met de strijd gangsters contra politie, dat weet ik al, onderbrak Inspekteur Bratford, die enigszins nijdig was geworden...

— Neen je snapt het niet, ik hoor het. Het is alleen een kwestie van troeven. Het is een kwestie van zetten. Begrijp je Inspekteur. Een kwestie van zetten. En de verstandigste, de behendigste wint het altijd. Besluit : doe dan aan hersengymnastiek.

Inspekteur Bratford, die alhoewel kort aangebonden, toch een kalm mens was, werd waarlijk woedend. Zulke onbeschaamdheid had hij nog nooit ontmoet, en daar hij niet bepaald wist hoe zich daartegenover te wapenen, en daar hij niet volledig baas meer was over zijn, door het geval Marlowe op harde proef gestelde zenuwen, nam hij zijn toevlucht tot een zekere brutaliteit. Hij sprong op Charles toe en vatte hem bij de schouders.

— Als je niet ophoudt die onzin uit te braken, laat ik je onmiddellijk opsluiten.

— Denk je dat ik het hier beter heb dan in mijn cel, antwoordde Charles dadelijk, en bedaard.

— Zwijg, beval Bratford.

Charles bezag de Inspekteur met ogen, die groot stonden van verbazing en verontwaardiging omdat men hem zo durfde behandelen. Hij bewoog de schouders, om Bratford te doen begrijpen, dat hij met diens greep niet accoord ging. Toen de Inspekteur hem losliet stak hij deze zijn twee handen, die geboeid waren toe.

— Denk je dat ik lust heb, om met die spullen rond de polsen te blijven zitten ? vroeg hij op een nederige toon.

— Indien je niet had geweigerd te spreken.

— Ik heb nooit geweigerd te spreken.

Bratford loerde naar Charles. Hij waan-

de zich reeds de overwinnaar van het duel dat zich tussen beide mannen had afgespeeld.

— Zodat ik mag besluiten dat je...

— Alles, alles zeggen zult, voltooide Charles de zin. Misschien, liet hij dan op stillere toon volgen. Bratford deed of hij dit laatste woord niet gehoord had. Hij stapte op de deur van het bureau toe, en opende deze om zich te vergewissen of de dienstdoende agenten daar nog geposteerd waren. Nadat hij zich daarvan verzekerd had, nam hij een sleuteltje uit zijn vastzak en opende de boeien die Charles' polsen omklonken.

— Ziezo, zeide hij, jij hebt het zoeven zelf verklaard : verstand is alles.

Charles wreef zich de handen die stijf waren van de omklemming. Hij rekte zich eens uit, en zette zich dan met de benen uitgestrekt opnieuw neer. Op dat moment zwaaide Hoofdinspekteur Slowgate die er zeer gewichtig uitzag, binnen. Hij keek tamelijk bezorgd en het scheen alsof hij momenteel de zaken ter harte nam. Na een korte pauze waarin hij zich vergewiste van de situatie, en nadat hij met een groot gebaar zijn overjas en hoed op zijn stoel had neergegoot, wendde hij zich tot Bratford.

— Heb je hem klein gekregen ?

— Hij heeft zopas zelf voorgesteld een gesprek te beginnen Hoofdinspekteur...

Charles knikte bevestigend en bracht zijn hand aan het hoofd, als wou hij zeggen :

— Zie je wel dat ik een charmante jongen ben.

— Zo...

Hoofdinspekteur Slowgate leunde tegenover Charles op zijn bureau.

— Zeg eens eerlijk, jongeman, tot welke bende je behoort.

— Ik behoor tot geen enkel bende.

— Je liegt.

— ?

— Ken je O'Brien...

— Neen.

— De man met de hazelip.

Hoofdinspekteur Slowgate hield even op met spreken. Hij bezag aandachtig het geelaat van de beschuldigde.

— Hij is gestorven, zei hij eensklaps, elk woord met klem articulerend. Deze morgen, in de kliniek der gevangenis. Verscheidene schoten in den buik...

Zijn woorden hadden niet de gewenste uitwerking. Charles bleef onbewogen zitten, net alsof hij mede in het onderzoek als politiedienaar betrokken was. De Hoofdinspekteur peilde in zijn ogen, doch

hijzelf moest de blik neerslaan voor die van Charles.

— Je was dus niet bij de bankoverval ?

— Ja en neen.

— Hoe ja en neen ?

— Niet als inbreker, wel als toeschouwer.

— Hoe kwam je dan bij de haaien tijdens het gevecht, tussen de politie en de gangsters ?

— Sportiviteit.

Ook de Hoofdinspekteur voelde zich zenuwachtig worden. Zulke koele, onthutsende antwoorden had hij nog nooit ontvangen. Plots veerde hij recht en stelde zich voor Charles.

— Ik herken je, je bent een medewerker van Rafles.

Een fractie van een seconde slechts verloor Charles zijn zelfvertrouwen. Had de Hoofdinspekteur hem herkend of was het enkel bluff ? Doch zijn blik boorde in die van Slowgate en vervolgens richtte hij zijn ogen naar Bratford. Beide politiemannen scheen het alsof de beschuldigde even onverschillig was gebleven en de open harde blik waarmee hij hen had aangestaard overtuigde hen bijna van de volledige onschuld van Rafles.

— Rafles, zei hij, en hij glimlachte. Rafles... Haha...

— Vind jij dat zo belachelijk ?

— Een beetje toch...

— Mag ik een vraag stellen, Hoofdinspekteur, vroeg Bratford. Slowgate knikte goedkeurend. Inspekteur Bratford wendde zich tot Charles.

— Waar is je paspoort ?

— In mijn zakken.

— Leugens. Wij hebben je helemaal gefouilleerd en niets gevonden.

— Dan ben ik bestolen.

— Waarom heb je geweigerd je naam te noemen ?

— Hij staat op mijn paspoort.

— Maar wij hebben jou paspoort niet in ons bezit, riep Bratford ongeduldig uit.

— Mijn naam is Curram... Joe Curram. Maar zeg eens, mijnheren waarvoor jullie mij hebben aangehouden en mij zoveel uren geboeid hebt gelaten.

— Wel, alle duivels, brulde Hoofdinspekteur Slowgate, Curram, Sir Joe Curram durft het aan na hetgeen gebeurd is, aan de Scotland-Yard vragen te stellen.

— Waarom niet ? Er wordt gevochten, ik loop toe. Plots staan twee smerissen voor mij : « Hands up ». Ik kan jullie verzekeren ; dat het geen prettig gevoel is aldus gesnapt te worden.

— Zeker niet als je iets op je kerfstok hebt, merkte Hoofdinspekteur Slowgate op.

— Waarlijk, Hoofdinspekteur, je bent een amusante vent. Kom nu alle gekheid op een stokje. Wie heeft volgens jullie de bankoverval gepleegd ?

Beide politiemannen stonden perplex over zoveel durf en onbeschaamdheid. Maar ze wilden dit niet tonen en Inspekteur Bratford antwoordde, na een korte aarzeling, tijdens dewelke hij zijn overste gadesloeg :

— De bende van Rafles. Dezelfden die de moord op inspekteur Marlowe gepleegd hebben... Heb jij Marlowe gekend ?

— Ja, hij was tamelijk goeie vriend van mij. Slowgate verschoot van kleur. Hij deed met het hoofd teken aan Bratford. Dan vloog hij woedend uit.

— Schurk, dat je bent. Schande is het een dode te bezwadden.

— Ik bezwadder toch niemand...

— Je belastert Marlowe door te beweren dat hij met lieden van zulk laag allooi als het jouwe omgang had.

— Pardon, hoofdinspekteur ik zou niet te hard roepen. Er zou wel eens een dag kunnen komen, waarop ik je rekenschap vraag, over deze misplaatste uitlating. Of is het een grap ?

De politie-inspekteurs vonden het deze maal te erg. In beide kwam dezelfde gedachte : wij zullen die Joe Curram eens gauw leren wat de Scotland-Yard is, en hem doen boeten voor zijne aanmatigende houding. Charles had de reflexbewegingen van beide mannen gevolgd. Hij meende dat hij voldoende met hen gespeeld had en besloot te spreken, voor zover zijn plan hem dit toeliet.

— Inspekteur Bratford zei hij, vooraleer een der twee mannen hadden kunnen reageren. Ik zal een bekentenis doen. Ik ben van de bende van Rafles. Wij hebben inderdaad de bankoverval gepleegd en ook de moord op Marlowe. Ik zal je een tip geven, zoek flink en grondig de omgeving af waar het gevecht heeft plaats gegrepen. In een der straten staat het huis dat je binnenvallen moet. Maar, als ik je een raad mag geven, hou deze bekentenis geheim tot je de hele bende in de klem hebt. De hoofdfiguur Rafles is voldoende. De anderen zijn slechts marionetten. Ook ik, voegde hij er berouwvol aan toe. En als je openbaarheid zou geven aan mijn bekentenis, dan... dan zou de wraak niet lang uitblijven...

Hoofdinspekteur Slowgate en inspekteur

Bratford waren beiden onthutst, zoals zij het misschien nog nooit in hun leven geweest waren. Nadat ze van hun eerste verwondering bekomen waren, Charles had veel lust in een onbedaarlijk lachen uit te barsten toen hij hun gezichten bezag trachtten de twee speurders van Scotland-Yard de vriend van Rafles nog meer in het nauw te drijven, en hem verdere bekenenissen te doen afleggen. Doch al hun pogingen faalden; Charles behield na zijn verklaring een onwrikbaar stilzwijgen en de twee politiemannen zagen zich verplicht hun hoop op verder onthullingen op te geven.

De Hoofdinspekteur schelde. Twee agenten traden binnen, sloegen aan en stapten recht op Charles toe.

— Breng hem in de bijzondere cel nummer zes, beval Slowgate. En dat niemand van jullie onder geen enkel voorwendsel

zijn post verlaat. Charles was opgestaan en wilde tussen de agenten het bureau verlaten. Een dezer trok hem tamelijk ruw bij den arm, en had de intentie hem te boeien. Doch Inspekteur Bratford verkoos, om diplomatische redenen, een zachte behandeling en verbood, met toestemming van Hoofdinspekteur Slowgate aan de agenten, Charles de boeien aan te doen. Deze laatste dankte beide speurders om dit besluit, en toen hij op het punt stond buiten te stappen, wendde hij zich nog even tot Bratford.

— En denk aan het schaakspel, Inspekteur. Wie de beste zetten doet...

Maar de agenten duwden hem vooruit, zodat de laatste woorden niet meer verstaanbaar waren.

Enige ogenblikken later sloot zich achter hem de zware celdeur, waarin slechts een vierkantig, klein kijkgaatje was.

HOOFDSTUK II

Bandieten veroordelen ter dood

Kon Charles Kent, niettegenstaande hij in de handen van Scotland-Yard was gevallen, toch enigszins gerust zijn in de plannen welke de inspekteur tegenover hem koesterde, dan had zijn vriend James Brigham grote redenen om te vrezen dat hij zijn langste tijd geleefd had, en dat hij nooit meer het geluk zou kennen samen met genoemde vriend en Sir Thomas gezellige uitstapjes te maken en heuglijke avonturen te ondernemen. James was namelijk gevangen genomen door de bende van Wilde, en iemand met een klein beetje verbeelding zal zich kunnen indenken wat onze ongelukkige vriend en held tegen wil en dank, te wachten stond.

Nadat James de vlucht had verkozen boven een overgave aan de politie, was hij erin gelukt de kaaimuur te naderen. Hij wilde op een der schepen springen die daar gemeerd lagen en had het plan aldus uit het gevecht te verdwijnen en onmiddellijk naar hun huis in de EatonSquare terug te keren, toen een der bandieten, die, gekwetst tegen een meerpaal leunde, hem bemerkte en op zijn medewerkers riep. Een tweetal dezer, zette de achtervolging in, en na een nijdig vuurgevecht, gevolgd door een brutale worsteling was James overweldigd geworden. Een der bandieten had hij over boord gezwierd, doch een onverwachte slag op het hoofd deed hem

duizelen, en vooraleer hij volledig tot zijn positieven gekomen was, trof de andere gangster, die op zijn beurt hulp had ontvangen, James met een zwaar slagijzer in de nek. Deze was bewusteloos ten gronde gestuikt en het duurde enige uren vooraleer hij tot bezinning kwam.

James opende de ogen en trachtte rond te zien in de plaats waar hij zich bevond. Hij lag in een donker hok, waarvan de vier wanden uit ijzer gesmeed waren, en dat niet groter was dan twee meter in de lengte en anderhalve meter in de breedte. Daar het pikdonker was in dit hok, kon de gevangene deze afstanden slechts schatten door het uitstrekken der armen en der benen. Wat betreft de hoogte, daarvan wenste onze vriend, om te vermijden dat door het minste gerucht de aandacht op hem zou getrokken worden er zich nog geen rekenschap van te geven. Later kon hij vaststellen dat de hoogte ongeveer deze was van een welopgeschoten mens.

Hij luisterde aandachtig, of niets hem zou kunnen inlichten over de plaats en het midden waarin hij zich bevond. Tegen de wand hoorde hij water klotsen.

Dit geluid deed hem onmiddellijk vermoeden dat de bandieten hem hadden neergegoid in een der kamertjes van het oude jacht van Lord Aberdeen, dat hij aan de kaai bemerkte had. Doch, nadat

hij zich beter had ingesteld op de toestand waarin hij verkeerde, begreep hij dat het onmogelijk was dat hij zich op dat jacht bevond. Hij herinnerde zich niet dat een dergelijke kabien daarop was aangebracht, en daarenboven stelde hij vast, dat ook boven zijn hoofd, aan de zoldering dus, het geklots van water hoorbaar was. Zonder enig geluid te maken richtte hij zich op, hij tastte met de vingers langs de wanden, en eerst nu voelde hij hoe koud hij het had en hoe stram zijn benen waren. Aan de zoldering en een kant van het hok voelde hij de ronde koppen der klinknagels, de andere wanden waren effen, zodat hij daaruit het besluit trok dat zich aan die zijde een andere kabien bevond waarin zich misschien de schurken ophielden. Om de koude, die het ijzer bijna aan zijn klederen deed plakken te ontwijken, bleef James geruimen tijd zonder beweging in het hok rechtstaan, doch nadien voelde hij zich vermoeid en was verplicht neer te hurken. Hij dacht aan zijn vrienden. Ongewijfeld was Sir Thomas met de lading goud heelhuids weggeraakt. Van Charles wist hij dat hij zich overgegeven had aan de politie. Maar niemand kon met zekerheid bepalen waar hij gebleven was. James realiseerde zich maar al te wel dat hij zich in een benarde toestand bevond. De gangsters die erg woedend zouden zijn om het verlies van het goud en om de dood en de gevangenneming van sommigen hunner makkers zouden zich door geen scrupules laten weerhouden hun gevangene van kant te maken. Tenware zij het voorlopig beter oordeelden hem in leven te houden met het doel aldus de schuilplaats van Rafles te leren kennen en mogelijk ook om chantage te plegen. James herinnerde zich plots de scène in het Regents Park, de rook, de voeten van Marlowe; hij rilde er van, misschien zouden de bandieten hem ook op die wijze van kant maken, en aldus alle sporen van hem doen verdwijnen. Hij verkoos om het even welke dood boven een dergelijke ontbinding. Maar tenslotte bleef er nog dat kleine sprankeltje hoop, dat hem deed geloven in een gelukkig toeval, waarbij Sir Thomas op zijn spoor zou komen vooraleer de bandieten tegenover hem sancties getroffen hadden.

James kon de houding waarin hij zich bevond niet meer verdragen. Hij stond recht en wreef zich over het hele lichaam, over armen en de benen. Plots stootte hij met de armen tegen de wand, de slag klonk als een hol sinister geluid. Hij hield de

adem in ten einde er zich van te vergewissen of in het schip of wat deze bak ook zijn mocht, beweging te horen was, en ja, bijna onmiddellijk hoorde hij het bonzen van zware voetstappen. Onwillekeurig prangde James zich tegen de wand aan en wachtte met gespannen zenuwen op wat komen zou.

Hij hoorde hoe het geluid der stappen nader kwam. Een deurtje werd opengerukt en iemand stroelde het verblindende licht van een elektrische zaklamp in de ogen van James. Deze knipperde met de ogen doch kon niet het minste opmerken. Het licht van zijn slachtoffer afwendend hoorde James een brutale stem.

— Meekomen! klonk het knak.

James verliet zijn enge kooi en zag voor zich een gang van ongeveer zes meter lang op nauwelijks één meter breed.

— Vooruit!

De gevangene wankelde enige stappen voorwaarts, want de plotse overgang van helse donkerte in het schrille licht, gaf hem een gevoel van duizeligheid hij bemerkte toch dat de gang iets weg had van een kloosterhal met een hele vlucht kamers.

— Derde deur binnen gaan! Kloppen idioot!

James bedwong in zich het spontane gevoel van opstandigheid en deed wat hem bevolen was; hij betrad een niet al te ruime plaats. Deze geringe ruimte was er schuld aan dat het hem voorkwam alsof de zeven mannen, die hem allen fixeerden de kamer zo vulden dat een minder geroetineerd speurder dan James er een was, het stoeltje, de tafel en een smalle kast geheel over het hoofd zou hebben gezien.

Een der mannen trad op James toe met afgemeten passen en hem ruw bij de revers van zijn jas vattend, brulde hij:

— Wat heb jij met ons uitgehaald, hein?

Deze alles behalve liefvallige stem was die van Ted Orping, de bendeleider; James herkende ze dadelijk, hij antwoordde niet, doch hield stoutmoedig stand voor de razende bliksemschichten, die uit de ogen van de gangster de zijne zochten. Krampachtig kneep hij zijn reuze knuisten, want hij was er zich wel van bewust dat hier met geweld niets te halen was.

— Nou, hoe hebben we het met jou, kan jij antwoorden?

— Zijn smoelwerk is waarschijnlijk dichtgegroeid, merkte een der gangsters schamper op. Ik vrees dat we er onze dokter moeten bijhalen.

Deze woorden waren nog niet koud of Ted Orping knokte zijn vuist in het ge-
laat van James. Deze laatste incasseerde
prachtig en verroerde geen vin. Zijn nagels
drongen echter in het vlees van zijn hand-
palm. De mannen brulden van het lachen.

— Zeg eens kerel, wat hadden jullie bij
ons verloren ? teemde Ted Orping doch
zijn glaat droop van het venijn.

James beantwoordde de vraag met een
vrijpostig schouderophalen. Dit gebaar
ontlokte aan Orpings slaggrage vuist weer
een paar slagen, zodat het bloed uit het
slachtoffer zijn neus sprong. Intuïtief
bracht deze zijn hand aan de neus om het
bloed te stelpen en hij concentreerde al zijn
gedachten op de manier waarop hij best
tijd zou winnen. Aan de ene kant had hij
met zich zelf uitgemaakt, dat, zo hij in zijn
hardnekkig zwijgen volhardde, de bandi-
eten er niet veel tijd zouden aan ver-
spillen om hem het hoekje om te draaien.
Het leek hem dus best van tactiek te ver-
anderen en door een voorzichtig spreken
zijn kansen op het behoud van zijn leven
te verhogen. Het stond voor hem als een
paal boven water dat hij, kostte wat het
kost, Rafles, die wellicht achter de bandi-
eten aanzat, tijd moest laten winnen.

— Meen jij heus, vroeg hij Orping, die
hem thans een slag om de oren gaf, meen
jij dat je dit ongestraft doen kan ?

— Kostelijk zeg ! hoor je die gans ?
lachten de bandieten uitbundig en hun
chef siste venijnig door zijn tanden.

— Meen jij, dat je je ongestraft met
onze zaken kan inlaten ?

Het gelach bedaarde, Ted Orping stootte
James met een gebaar van verachting van
zich af en trad een paar passen terug.

— Van de kliek van Rafles ben jij !
Niet ?

— Interesseert je dat ? Ja, je bent goed
ingelicht.

— O, interesseren ! Niet zo heel erg.
Alleen wou ik je maar dit zeggen : je zeer
beroemde en naar ik hoorde niet minder
pretentieuze baas zal er ditmaal moeten
aan geloven.

— Je schijnt wel heel zeker van je stuk.

— Er is geen schijn van twijfel aan...
aan jou in elk geval niet ! grijnslachte de
woordvoerder en aan de anderen...

Hier hield Ted Orping even op met
spreken. Hij haalde zwaar adem en trad
op James toe, deze laatste met zijn wijs-
vinger fixerend.

— Wie is John Rafles ?

— Spijt me erg, maar dat kan ik u niet
zeggen.

Zo... kan je niet zeggen... weer regen-
de het vuistslagen die James echter niet al
te erg van zijn stuk brachten.

— Ik ben geen verrader ! antwoordde
hij.

Hierop viel een ogenblik een volslagen
stille in. Nou komt zeker een poging om
het met mij over een koopje te gooien,
dacht James. Hij wou er zich net het
hoofd over breken welke houding hij best
zou aannemen, toen Orping alweer het stil-
zwijgen verbrak.

— Luister, je krijgt een mooie kans.
Hoor je goed, een mooie kans zeg ik je,
als je ons het paar kleine inlichtingen be-
zorgt, die wij nodig hebben. Jij hebt deel-
genomen aan het gevecht op de kade, jij
bent medeplichtig aan de diefstal van onze
wagen met het goud, jij hebt de dood van
een onzer mannen...

— Leugens !

— Kom nou kerel, je gaat toch niet kom-
men vertellen, dat je niemand over boord
hebt gewipt op de « Westminster ».

Een zwijgen was James enig antwoord.

— Weet nou, die iemand, die jij over
boord kipte is dood. Hij was trouwens be-
wusteloos als hij in het water terecht
kwam. Alle respect voor je knuisten maar
dat loopt heus de spuigaten uit.

James werd er zich van bewust, dat hij
zich geen al te grote illusies hoefde te
maken. Hij was er praktisch van overtuigd,
dat de bandieten, zelfs zo hij hun de ge-
vraagde inlichtingen verschafte hem toch
het hoekje zouden hebben om gezonden.
Dit vooruitzicht was niet van dien aard
hem vrolijk te stemmen, doch hij nam
zich voor, zo de kerels hem voor de uit-
voering van het vonnis, dat zij zeker al
over hem geveld hadden een fractie van
een seconde onbewaakt lieten, hij zijn vel
duur zou verkopen en hij er minstens een
paar de nek zou kraken. Nuttig werk, zou
hij in elk geval verrichten, want hij wist
dat hij hier in de spelonk zat van echte
haaien der maatschappij.

— Waar is die wagen met het goud ?

— Weet ik niet.

— Hoeveel mannetjes heeft jullie baas
in dienst ?

— Waar is jullie hol ?

— Kan ik niet zeggen.

— Zal je zeggen ! vloekte Orping. Als
jij zoveel school gelopen hebt als ik, zal je
wel weten, dat er zoiets bestaat als tuigen
waarmee men een mooi tijdje geleden doof-
stommen de spraak terug bezorgde. We
kunnen dat best eens op jou proberen !

— Ik vermoed, dat geen enkele van de

heren mij kent ! merkte James droog op.

— Wat een pretentie, brieste een van de mannen.

— Verspil er je woorden niet aan ! schreeuwde een tweede.

Er ontstond een gedrum en rumoer en Orping zag zich verplicht tussenbeide te komen.

— Muil toe ! Jullie hebben geen oordeel te vellen, alleen Wilde deelt de lakens uit.

Een van de bandieten gromde een verwensing en hij stelde de vraag ?

— En wat heeft Wilde beslist ?

— Dat zal je straks vernemen. Wij zullen vooreerst die knul even op de hoogte stellen van de situatie en zich tot James wendend : Wilde is onze grote baas als jij het soms nog niet wist, en hij heeft mij medegedeeld dat een helper van Rafles in de gevangenis van Scotland-Yard zit opgesloten, kun jij gissen wie het is ?

— Onmogelijk. Wij waren met verscheidene mannen.

— Met hoeveel ?

— Zes.

— Onmogelijk, voor zover ik heb kunnen nagaan. Hoe waren die opgesteld ?

— Twee die de politie en twee die de jacht, van waarop jullie schoten moesten in bedwang houden ; de twee andere waren belast met de ontvluchting van de kamion.

— En Rafles ?

— Schijnt moediger te zijn dan jullie baas, hij leidde zelf de overval. Jullie baas daarentegen zit, terwijl jullie gevaar lopen de huid te verliezen, in een fauteuil sigaren te roken.

— Geen laster, riep Orping dreigend uit.

— Daarin heeft hij gelijk, mompelden een paar bandieten, de baas laat zich ook nooit zien.

— Muil toe, brulde Ted Orping, hier valt niet te mopperen en dreigde met zijn revolver die hij schietensgereed in de hand hield.

Geen der mannen uitte nog een klank.

James had innerlijk pret om de verdedeeldheid die onder de bende heerste, wat voor hem wellicht een klein voordeel kon betekenen.

— Heb je al gehoord van een geheimzinnige stof die alles ontbindt ?

— Natuurlijk, zei James, ik lees de kranten ; de moord op inspekteur Marlowe van de Scotland-Yard onder andere, en, vervolgde hij een korte tussenpoos, ook nog de verdwijning van een lid der bende... in de bank.

— Hoe weet je wat dààr gebeurd is ? siste Orping tussen de tanden.

James voelde dat hij te veel had losgelaten, zijn woorden intrekken was onmogelijk. Er bleef hem dus enkel nog over maar verder te bluffen.

— We waren reeds in en rond de bank toen jullie de overval begon, wij hebben dan ook alles gezien. En weet je, wij hadden iemand in ons midden die jou en bijna al uw mannen herkend heeft, voegde hij er aan toe.

Ted Orping kon zijn verwondering niet verbergen en slikte moeilijk ; hij scheen van zijn stuk te zijn, doch herstelde zich spoedig, woedend stampte hij op den grond.

— Ze hebben ons herkend ? Hoe konden jullie ingelicht zijn over onze plannen vroeg hij met stemverheffing.

Misschien zitten er wel verraders onder je lui, Orping, zei James kalm. Rafles weet doorgaans alles, Rafles, de man die jullie moet doden voor rekening van Wilde, die te laf is om zelf op te treden, en jullie laat...

De chauffeur kon zijn zin niet volen, Ted Orping was op hem toegesprongen en sloeg met de kolf van zijn revolver midden in het gelaat dat reeds sporen droeg van de vorige slagen. Een minuut beheerste James zich volkomen, daarna klemde hij de tanden op elkaar en sloot de ogen. Doch, eensklaps werd het hem te machtig. Het kookte in zijn binnenste en met een formidabele uppercut zond hij Orping onder de tafel, twee anderen sloeg hij met het hoofd tegen elkaar, zodanig dat ze als voor dood bleven liggen. Ted Orping's verdooving duurde slechts enkele seconden. Intussen waren drie mannen op James toegesprongen en onder bedreiging van hun revolver staakte hij het gevecht. Het stond als een paal boven water dat de bandieten zinnens waren hem tot moes te slaan. Maar tot zijn groot geluk rinkelde juist op dat ogenblik de telefoon, het was de grote baas die zijn bevelen gaf en die steeds strikt door zijn helpers uitgevoerd werden. Dit besliste voorlopig over het lot van James.

Ted Orping haakte de telefoon terug in en sloot de langwerpige kast waarin hij verborgen was. Daarna kwam hij met getrokken revolver op James toe.

— Laat los, beval hij de mannen die de chauffeur in bedwang hielden. Wilde heeft bevelen.

Het door pijn en woede vertrokken gelaat van James, staarde Orping verbaasd aan.

— Jij hebt geluk, kerel, schreeuwde Or-

ping, jij hebt geluk dat Wilde ons dadelijk nodig heeft. Het had een geheime kogel kunnen zijn of een langzame foltering, die ik je nu graag door je boddy had gejaagd. Toch zul je je straf niet ontlopen, kerel, nu zal het in het water gebeuren, hetzelfde lot als dat van de arme Henry New die door jou toedoen in het water is omgekomen. Ted Orping gaf een teken aan de bandieten die naast James stonden. Deze werd dadelijk vastgegrepen en meegeleurd. Vooraleer hij kon reageren, duwden de schurken hem in een manshoge kast, waarin het slachtoffer zich ternauwernood kon bewegen. De deur werd dicht geslagen en James hoorde hoe langs buiten de schroeven aangedraaid werden. Plots voelde hij een druppel water op zijn hand, nog een, nog een en nog een. In deze helse donkerte betastte hij de wanden en de zoldering. Aan de bovenkant was ze helemaal effen en glad, doch in het midden voelde hij een smalle reet, ongeveer een halve centimeter breed, waarlangs het water onophoudend naar beneden zijpelde. Hij trachtte zijn vingers er tussen te steken om deze helemaal te openen. Zijn pogingen bleven echter vruchteloos, daar alles langs buiten vastgeschroefd was, ook

trachtte hij met zijn handen de toevoer van het water te stelpen. Vruchteloos alweer, hij stond reeds tot aan de enkels in het water, met wanhoop rukte hij aan de zoldering en beukte tegen de wanden. Toen het water reeds tot zijn knieën gestegen was, gaf hij zijn pogingen op. Hij zou trachten zoveel mogelijk energie te bewaren en het zolang mogelijk in deze dodencel uit te houden. Nu begreep hij de hele situatie. De bandieten hadden hem in een soort onderzeese ponton gebracht die tevens dienst deed als schuilplaats. De enge ruimte waarin zij hem hadden opgesloten zou wel nooit door iemand ontdekt worden. Hij was veroordeeld om te sterven, onherroepelijk veroordeeld. Inmiddels bleef het water stijgen; en stond reeds tot aan zijn middel. Wanhopig dacht hij na over zijn toestand, doch zag er geen uitkomst aan. Veroordeeld was hij. Terwijl hij in zijn geest schone herinneringen opriep aan voorbije avonturen, steeg het water steeds en hij zag de dood reeds voor ogen, zag reeds in verbeelding het water tot aan zijn lenden, zijn borst, tot aan de kin en steeds bleef het stijgen... verschrikkelijk! Hoger en hoger.

HOOFDSTUK III

Een onverwachte Ontdekking

Na zijn vermetele vlucht met de met goud beladen kamion, had Rafles de buit naar een afgelegen villa gevoerd, die ook sedert jaren door Sir Thomas in huur was genomen, en die slechts enkele honderden meter van de grote baan naar Greenwich gebouwd was. Had hij bij de aanvang der achtervolging, de politie tamelijk behoorlijk van zich afgeschud, dan had hij in de eerstvolgende minuten een moeilijke weg te volgen gehad om te ontsnappen aan de controle, die aan de gealarmeerde politiestations werd uitgevoerd. Onmiddellijk ook waren de versterkingsmaatregelen die Scotland-Yard na de moord op Marlowe er rond Londen had uitgevaardigd in actie getreden. In de omgeving van Southwark werd hem door twee agenten teken gedaan te stoppen. Rafles, die spoedig had doorzien dat in de directe omgeving weinig politiemannen toefden besloot heel onschuldig te remmen en aan de twee agenten de papieren te laten zien, die in het schuifje van het kabien lagen. Indien de agenten enige vermoedens mochten koesteren en

gevaarlijk optreden, was hij vastbesloten hen buiten gevecht te stellen en zonder omzien zijn weg te vervolgen. Hij toonde zijn papieren op naam van H. Bradley, fruitkoopman, en bood de agenten een sigaret aan.

— Mistig weer, slecht om te rijden, merkte hij op.

— Van waar kom je? vroeg een der agenten, terwijl de andere aandachtig de papieren bestudeerde.

— Harwich, antwoordde Rafles bedaard, terwijl hij de minste beweging der mannen van de wet met zijn scherpe blik volgde. Met een lading appels uit Vlaanderen voegde hij er aan toe. Hij wist dat het Vlaamse fruit en zeker de appels uit het Meetjesland begeerd werden door de Engelsen en met hele schepen van uit België betrokken werden.

De agenten keken ongelovig op.

— Proef er eentje, vervolgde hij.

Hij bood de politiemannen een paar appels aan, die hij ook in de kabien, in een knapzak, had gevonden.

— Smakelijk, niet ? vroeg hij temend. Nu heren goedennacht ; ik heb nog een heel stukje voor de boeg. Tot ziens. Over een paar dagen breng ik ook peren mee.

En vooraleer de agenten het goed beseften, was Rafles met de wagen gestart en zwenkte hij in volle vaart om de hoek der straat. Zij keken elkaar aan, een beetje verwonderd. Zij hadden zich laten misleiden door de voorkomendheid van de voerder, en de kamion niet onderzocht. Doch, zij stelden zichzelf gerust. Indien de voerder iets op zijn kerfstok zou gehad hebben, dan zou hij in geen geval geremd hebben en zich aan de kontrole onderworpen hebben. Daarenboven had hij zijn chauffeurspapieren in de handen der twee wetsdienaren gelaten. Indien hij een verdachte was, zou de politie gemakkelijk op zijn spoor komen.

Rafles moest lachen, als hij er aan dacht hoe de politieagenten zich hadden laten beetnemen. Hij vond deze mensen brave lui. Maar voor de rest waren ze weinig schrandere en evenmin handig. Dan waren de Amerikaanse G-men andere kerels. Daar kreeg je niet de minste kans bij. Dat waren geofende venten die de brutaalste gangsterbende niet moesten vrezen, en integendeel nooit de strijd in hun nadeel lieten ontwikkelen. Ze bevochten de bandieten met dezelfde wapens en onverschrokkenheid als deze laatsten en zelfs de gevaarlijkste kerels, de publieke vijanden van de meest gevreesde soort zoals Dillinger en Al Capone werden door hen verslagen. Maar tenslotte was de Engelse politie, en vooral de Scotland-Yard dan toch stukken beter ingericht en uitgerust, dan in sommige West-Europese staten. In Engeland tenslotte zou geen enkel bandiet de kans krijgen een agent neer te schieten en ongehinderd een afstand van vijfhonderd meter verder te bollen, zonder dat hij door de dienstdoende geposteerde groepjes werd aangehouden. Want, indien Rafles de politie had verschalkt, was dit niet alleen te danken aan het feit dat hij de meest behendige inbreker was van de hele wereld, doch ook door het feit dat zich buiten de twee vechtende politiewagens geen enkele andere wagen in de onmiddellijke omgeving van de kaaien bevond. Met een beetje geluk zou de buit in zijn handen blijven. De politie zou, volgens zijn berekening gebruik maken van het paspoort dat hij opzettelijk in hun handen gelaten had. Indien de kamion gestolen was geworden door de bende van Wilde dan zou de eigenaar gemakkelijk zijn onschuld kun-

nen bewijzen en, liep het onderzoek in dat opzicht dan ook uit op een dood punt, anders zouden de speurders van Scotland-Yard misschien wel zo wijs zijn te geloven dat niet Rafles, doch een andere bandietenbende de overval op de Europe Continent Bank had gepleegd. Want het liet daarenboven geen twijfel dat misschien een of meer bendeleden door de Scotland-Yard zouden geknipt zijn, en dit door de bekentenissen die deze zouden afleggen het onderzoek een heel andere richting zou uitgaan dan dit tot hiertoe het geval geweest was. Inspekteur Bratford zou aardig opkijken indien hij tot de conclusie moest komen dat Rafles in geen geval schuldig was aan de moord op Marlowe. Indien nochtans de grote onbekende op de hoogte was van de situatie, zoals zij zich in werkelijkheid voordeed zou hij een heel andere gedachtengang hebben gevolgd. Want Bratford was na het onderhoor van Charles, meer dan ooit overtuigd dat Rafles de grote schuldige was en van de moord op inspekteur Marlowe, en van de bankoverval. Maar, dit was, zonder dat hijzelf besepte, een grote wijziging in zijn plannen en een onverwachte noot voor de gangsters, dat hij meende Rafles te zullen vinden in de omgeving hem door Charles Kent aangeduid, en dat hij tot de conclusie zou komen dat hij zich inplaats van in de woning van Rafles te bevinden, in een bandieten nest was terechtgekomen, iets waarvan hij misschien een weinig aangename herinnering zou bewaren. Wat er ook van zij, de grote onbekende had de eerste round gewonnen. De goudlading was in zijn bezit. Het kwam er nu opaan, de tweede en laatste phase van de strijd tot een goed einde te brengen en te ontdekken wie Wilde was en welk wetenschappelijk geheim hij in zijn bezit had.

Het was ongeveer half vijf toen Rafles de garage die naast de afgelegen villa was opgetrokken had geopend en de kamion had verborgen. Vooraleer de garage te sluiten en te verdwijnen, stelde hij een onderzoek in op de wagen, om een overzicht te hebben van de goudwaarde die erin geborgen zat. Hij stond op het punt het stuurkabiën uit te stappen, toen hij in zijn spiegeltje bemerkte hoe een man met veel moeite uit de wagen kroop en op de grond neerviel. Onmiddellijk sprong hij op de man toe, met getrokken revolver. Doch de man verroerde geen vin en bleef als bewusteloos liggen.

Rafles ging op hem toe en bemerkte dat bloed aan de klederen van de kerel kleefde.

Hij boog zich over hem, stelde vast dat de man, die een gekwetst lid der bende van Wilde was, en die gedurende de hele tocht bewusteloos in de kamion had gelegen, wederom zijn bewustzijn verloren had. De gentleman-inbreker had, om geen lichtschijn aan de buitenkant van het gebouwencomplex op te wekken, nagelaten de elektrische verlichting aan te schakelen. Hij nam de lamp die hij tegen de achtermuur geplaatst had, richtte ze op de gekwetste, nam deze van de grond en droeg hem, nadat hij zorgvuldig de garage gesloten had in de villa. Hier kon Rafles zonder vrees het licht aansteken. De luiken waren neergelaten en niet de minste schijn was van buitenaf merkbaar. Sir Thomas droeg de gekwetste in de zitkamer en lei hem daar op de grond. Hij sloeg de man met een koude, natte vod in het gelaat, en liet hem aan ether ruiken, een stof die hij gewoonlijk op zak had. Weldra kwam de bandiet bij en Rafles aarzde niet lang vooraleer de ondervraging aan te vatten.

— Je naam ? vroeg hij aan de bandiet.

Deze antwoordde niet en, nadat hij zich met veel inspanning had opgericht, vroeg hij :

— Waar ben ik ?

— Je naam, herhaalde Sir Thomas dreigend. De man schrok op van de ruwe toon waarop hij door de hem totaal onbekende werd aangesproken.

— Slate, zei hij dan aarzelend... Freddy Slate.

— Zeer aangenaam. John Rafles... stelde Sir Thomas zichzelf voor, met een speciale nadruk op zijn deknaam.

De bandiet opende de mond doch geen woord kwam over zijn lippen. Zijn ogen werden groot en glazig als een haring op het droge.

— John Rafles ! ? stamelde hij al een beetje van zijn verrassing bekomen. Ben jij dan de man die...

Hij waagde het niet de woorden uit te spreken die hem op de tong lagen.

— Ja, ja, de man die Wilde als nummer één op zijn dodenlijstje geschreven had, merkte Sir Thomas sarcastisch op. Maar laten wij opschieten, wij zijn hier geen sentimentele koffieklets aan het houden. Biecht op ! Wie is Wilde ?

— Ik ken hem niet. Niemand kent Wilde.

— Ben jij daar heel zeker van ?

— Absoluut !

De kalme zelfzekere houding van Rafles setelde de bandiet enigszins gerust en zonder dat hij er toe uitgenodigd was liet hij

zich neer op de stoel naast hem. Hij werd een kriebelend gevoel gewaar aan zijn borst en zijn vingers gingen tastend in deze richting. Ontzet trok hij zijn hand terug waaraan bloed kleefde.

— Ik was in de mening dat ik op het yacht was, zei hij afwezig.

— Weet jij dan niet wat er gebeurd is ?

— Hoe zou ik dat, vroeg de man. Een der eerste kogels van de politie kreeg ik in mijn vel. Verder weet ik niets, ik moet bewusteloos zijn geweest, want ik weet niet hoe ik in die wagen kwam.

— Was de Albatros niet jullie verzamelplaats ?

— Inderdaad wij hadden dat oude yacht, dat daar ongebruikt aan de kaaien gemeerd ligt, eenvoudig aangeslagen. Maar onderbrak hij plots zichzelf, hoe ben ik hier beland ?

Sir Thomas glimlachte en met een buiging die een beetje te gedistingueerd aandeed, zei hij :

— Nou, dat heb je aan mij te danken. Ik heb mij verwaardigd met de kamion, waarin jullie netjes het goud van de Europe Continent Bank gestapeld had, aan den haal te gaan, en er de wettige eigenaar, hm, laten wij zeggen de eigenlijke eigenaar van te worden.

— Neen zeg, onmogelijk ! Wierp de man op en de verbazing en verslagenheid kon je zo van zijn gezicht aflezen. Rafles scheen zich vreselijk te amuseren. Hij speelde zo heel onschuldig met zijn revolver, en de bandiet die geen seconde zijn blik van Rafles afsloeg werd door een laffe schrik als verteerd, want in zijn bandietenmentaliteit was het voor hem een uitgemakte zaak, dat deze onbekende die hier voor hem stond, zo hij werkelijk de waarheid sprak, hij er zich geen illusies moest over maken dat hij naar de vijftigduizend pond, die naar hem beloofd werd zijn aandeel zou zijn voor de bankoverval, aardig sommetje, waarmede hij zich bij voorbaat een hele reeks genoegens had voorgespiegeld, kon fluiten.

— Ik kan me wel indenken suggereerde Rafles, dat jij het niet bijzonder prettig zal vinden in de macht te zijn van een man, die door Wilde als een gevaarlijk individu bestempeld wordt.

— Dan ken jij Wilde ? wilde de bandiet weten.

— Zover ben ik nog niet. Maar ik denk stellig dat jij mij een handje zal toesteken om op zijn spoor te komen.

Zijn spiedende scherpe blik boorde in de ogen van zijn tegenstrever. Deze sloeg de

ogen neer en Rafles wist dat, zo hij nog tegenspartelde in zijn ondervraging, dit enkel sporadisch zou geschieden, en dan nog met de bedoeling rond de lafhartigheid, die hem aan het spreken bracht een sluier van onverschrokkenheid en moed te weven.

— Heb jij Ted Orping reeds meer dan eens van de geheime telefoon weten gebruik maken ?

— Ja, er ging bijna geen bijeenkomst voorbij of hij ontving langs deze weg bevelen van Wilde.

— Wilde schijnt mij een wispelturig personage te zijn. Heb ik niet gehoord dat hij het plan had, jullie een aanslag te doen ondernemen op de sneltrein Brighton-Londen, die een lading goud vervoerde voor een bedrag dat aardig in de millioenen loopt ?

— Inderdaad. Maar er waren nou eenmaal dringender zaken op te knappen... Zoals bijvoorbeeld de moord op inspecteur Marlowe van de Yard en deze op Rafles.

— Het bevel ertoe hadden jullie toch al ontvangen.

— Weet ik niet. Ik moet het eerste woord daarover nog horen.

— Geen smoesjes Slate ? Of ik zal even een doelmatig middel moeten aanwenden om je geheugen wat op te frissen.

De ogen van de bandiet volgden als gehypnotiseerd de dreigende vinger van Sir Thomas die een paar passen naar hem toekwam.

— Waar heb je Orping, buiten in het huis nummer zestien van de Old House Street nog horen telefoneren.

— Nergens anders.

— Je liegt.

— Ik zweer je... Wij zijn slechts eenmaal met hem op het yacht geweest en ik heb daar niets bijzonders opgemerkt.

— Hadden jullie nog andere plannen ?

— Neen. Wij ontvangen geen twee opdrachten tegelijk. Wilde houdt van orde en is veeleisend.

— Dan mag jij van geluk spreken Slate. Jij krijgt het alleen met de Scotland Yard aan de stok. Terwijl je beste vrienden aan de genade van jullie bendeleider zijn overgeleverd en naar alle waarschijnlijkheid er niet zullen afkomen met een paar jaartjes dwangarbeid.

— Heb ik goed gehoord, Scotland-Yard zegde je ? Deed de man heel verwonderd je bedoelt toch niet dat je mij zult uitleveren ?

— Beslist ! Maar eerst zal je voor enkele dagen of misschien maar enkele uren mijn

gezelschap voor lief moeten nemen. Ik heb nog een hele boel andere zaken op te knappen voor ik jou aan je engelbewaarders kan zenden, Slate. Ik zal je maar dadelijk zeggen dat je zo meteen met mij naar Londen ga terugkeren.

— Zo ! Zijn we dan niet meer te Londen ?

— Maak je daar geen zorgen over, wij zullen jou een fijne blinddoek ombinden. Doch laten wij eerst even die wond aankijken. Het schijnt nogal ernstig te zijn.

De bandiet gehoorzaamde gedwee als een afgerichte hond. Hij besefte heel goed dat in de toestand waarin hij verkeerde hem niet de geringste kans overbleef zijn tegenstander meester te worden. Zelfs zo hij Rafles zijn revolver kon afhandig maken was hij er niets bij gebaat. Want Sir Thomas die beter dan de bandiet wist hoeveel bloed die verloren had, had het niet nodig geoordeeld zijn revolver te laden. Hij wist dat hij Slate gemakkelijk de baas zou blijven, doch om de gangster een beetje ontzag voor hem in te boezemen maakte hij gebruik van de oude truc, waarmee soms verlopen individus, aan de havenkant de voorbijgangers schrik trachten aan te jagen, en hen uit te schudden. Sir Thomas maakte met zijn deskundige kennis van zaken dadelijk de diagnose op van de twee schotwonden, die de bandiet, én aan de borst én aan de heup had opgelopen. Gelukkig voor hem was het aan de borst bij een afschamper gebleven. In de heup was het echter erger gesteld de kogel was dieper dien kant ingedrongen doch had gelukkig geen edele organen geraakt. Rafles moest zich behelpen met de primitieve hulpmiddelen die hem ter beschikking stonden. Hij ontsmette de wonden met ether om voorlopig alle infectie tegen te gaan en gezien het hem ontbrak aan verbandmateriaal moesten zijn hemdsmouwen eraan geloven. Eens de wonde verzorgd borstelde hij zo goed mogelijk de bloedvlekken weg. Daarna belde hij de dichtst nabij zijnde taxistandplaats op en bestelde voor over twintig minuten een auto aan het adres dat hij opgaf.

Slate, die erg last had van stekende pijnen in lenden en borst vertoonde duidelijke tekenen van vermoeidheid. Nadat hij zich opnieuw had aangekleed beval Sir Thomas hem opnieuw op de stoel plaats te nemen. Met behulp van zijn zakmes tornde hij een stuk zwarte stof uit de voering van zijn jas. Hieruit sneed hij twee ronde stukken en twee andere langwerpige. Hij boorde gaatjes in de stof, knoopte de

reepjes aan elkaar en plaatste ze voor de ogen van zijn gevangene. Dan beval hij deze zijn hoed omlaag te trekken. Door de schaduw die de hoedrand over het gelaat van Slate wierp was het alsof deze een donkere bril droeg. Niemand zou, tenzij hij speciaal de man bekeurde, de vermomming bemerkt hebben. En dat de bandiet zien kon, daarvoor bestond niet het minste gevaar. Sir Thomas had de stof zo sterk aangetrokken dat de man nauwelijks de oogleden bewegen kon.

Weldra reed de taxi voor. Sir Thomas geleidde Slate tot aan de wagen en gebod hem in een hoek plaats te nemen.

— Waarheen vroeg de chauffeur.

— Londen Fleetstreet, zei Rafles stil, zodat de gekwetste hem niet kon verstaan.

De rit duurde ongeveer een kwartier. In de Fleetstreet gekomen stapte Sir Thomas, samen met Slate uit, en drukte de voerder een zeer rijkelijke fooi in de hand. Zij liepen enkele tientallen meter verder in de richting van Sheapside. Aan het kruispunt gekomen duwde Rafles, zijn gezelschap die met moeite kon stappen in een der wachtende taxis en beval met gedempte stem net als tevoren, aan de chauffeur hen tot voorbij Buckingham-Palace te voeren, tot aan den hoek van Eaton-Square. Sir Thomas brabbelde een dronkemanstaaltje en hief af en toe een lied aan. De chauffeur dacht met twee lustige drinkers te doen hebben. Na een paar minuten kwamen ze op de bestemming. Andermaal drukte de vrijgeveige Rafles een mooie fooi in de hand van de chauffeur, en arm aan arm met Slate waggelend en met brommende stem zingend laveerden zij Eaton-Square op. Het was ongeveer zes uur in den morgen toen hij met zijn gezelschap drinkebroer zich op weg begaf naar zijn woning. De mist hing in zware dikke wolken tegen de huizenrijen aan en geen levend wezen was te bespeuren.

— Ik ben op, steunde Slate, doodop ik kan onmogelijk verder.

— Wacht even!

Met een forse greep hees Sir Thomas

Slate op zijn rug en stapte zo, ditmaal met vaste tred naar zijn huis waar hij Charles Kent en James Brigham hoopte aan te treffen.

Geluidloos ontsloot hij de voordeur en droeg zijn vracht naar het salon, dat onmiddellijk aan het studio paalde. Een oppervlakkige oogopslag overtuigde er hem van, dat sedert hij met zijn mannen naar de Europe Continent Bank was gegaan geen enkele onbescheiden voet in dit vertrek was gezet. Ook zijn studio lag nog daar net zoals hij het verlaten had. Hij drukte een belknop die in de kamers van zijn twee vrienden een signaal in werking stelde, doch niemand daagde op. Sir Thomas vond dit heel eigenaardig en langzaam besloot hem een vage onrust. Zo de zaak een normaal verloop had gevonden, moesten de twee mannen reeds meer dan twee uren en half thuis zijn geweest. Het zag er naar uit dat zijn twee vrienden tegen de lamp gelopen waren en Rafles besloot dan ook kordaat onmiddellijk aan het werk te gaan. Er was geen sprake van, geen haar op zijn hoofd dacht eraan, zichzelf rust te gunnen vooraleer hij de volledige zekerheid had, dat zijn vrienden in veiligheid waren.

Het duurde niet lang of Slate kwam weer bij, doch niet zodra had hij zijn ogen geopend of Sir Thomas maakte hem met een schijnbare onschuldige bezorgdheid een kop koffie klaar, waarin hij een verdovingsmiddel met een krasse uitwerking had opgelost. Het duurde dan ook nauwelijks enige minuten of de bandiet was in een zware slaap verzonken. De eerste vier en twintig uur zou die zeker niet meer kikken.

Rafles nam een ijskoud bad, een afdoend middel dat hij boven alle andere verkoos om zijn zenuwen fit te houden. En nauwelijks tien minuten later trok hij de deur achter zich dicht. Geen mens zou in de man, die onverstoord en in rustige pas zich van de villa verwijderde, de grote onbekende hebben herkend. Hij had een werkmanspak aangetrokken en zich vermomd als een dokwerker.

HOOFDSTUK IV

De Strijd ontbrandt

Rafles begaf zich met de tram naar East End en daar aangeland begaf hij zich naar de Old House Street waar zich voor zover de inlichtingen van Slate met de waarheid strookten het hoofdkwartier

der bende gevestigd was. Aan het beruchte huis gekomen keek hij vlug, doch op een manier dat geen mens het zou bemerkt hebben rond om er zich van te vergewissen dat wel degelijk niemand hem gade-

sloeg. Dan opende hij fluks het deurtje dat toegang verleende tot een trap. Door dat het deurtje niet het minste tegenstand vertoonde, toen hij er tegenaan stootte meende hij te mogen veronderstellen, dat hij zonder veel moeite in het huis nummer zestien zou binnen geraken. Uitgaande van de veronderstelling dat de bende, of tenminste wat er nog van overbleef, zich hier rendez-vous gegeven had, betekende dit feit aan de ene kant een vervelende handicap voor zijn opzoekingen, doch anderzijds zou hem dit in de mogelijkheid stellen uit hun gesprekken op te maken wat er van zijn twee getrouwe medewerkers geworden was. Tevens zou hij aldus persoonlijk kunnen vaststellen welke moordende resultaten het vuur der politie op het effectief der gangsters had gehad.

Hij verkneukelde er zich bij voorbaat reeds in te vernemen hoe de reactie was geweest van Wilde op de gebeurtenissen van deze nacht.

Raffles was de vaste overtuiging toegegaan, dat, zo het hem niet gelukte binnen het tijdperk van de eerstvolgende uren de bendeleider te ontmaskeren en de leden in de handen van Scotland-Yard te spelen, hij een kans zou gemist hebben, die hem de eerste maanden zeker en vast niet meer zou geboden worden. Wilde zou in elk geval, wegens het hardhandige en onwelkome optreden van hem, Raffles, niet geneigd zijn in de eerstkomende dagen zijn vooraf opgestelde plannen uit te werken. Hij zou integendeel natuurlijk alle zeilen bijzetten om zijn aartsvijand en, naar hij meende, gevaarlijkste concurrent, John Raffles — de reden, waarom hij dit deed, ontging Raffles vooralsnog — te ontdekken en uit de weg te ruimen. Het was dus zeker, dat de bende feitelijk inactief zou blijven, de noodzakelijke kleinere diefstallen, die de materiele welstand van de bende op peil moesten houden, niet te nagesproken. Verder was de moeilijkheid, die daardoor ontstond dat de bende onophoudend haar hoofdkwartier zou verleggen, niet denkbeeldig. Objectief geoordeeld zag het er voor zijn vrienden, zo deze werkelijk in de handen van Wilde waren gevallen, allesbehalve rooskleurig uit. De mogelijkheid bestond, en Raffles meende te mogen aannemen dat deze mogelijkheid betrekkelijk groot was — dat Wilde wel wat geduld zou oefenen, teneinde hen ofwel als gijzelaar uit te spelen ofwel zoveel informaties mogelijk af te persen. In dit laatste echter was Sir Thomas heel gerust. Hij kende zijn mannen maar al te goed dan dat

hij zou durven denken dat zij, al was het dan ook maar één woord zouden loslaten. Juist daardoor echter vreesde hij des te meer, dat de schurken er kort spel zouden mee maken.

Of was het de Scotland-Yard die hen gearresteerd had? In dat geval had het lot de politie troeven in de handen gespeeld van onschatbare waarde en zou het niet zoveel zaaks zijn zijn mannen uit de klauwen van Slowgate en Bratford te bevrijden. Kwestie van een geraffineerde slag te slaan. En nog een laatste mogelijkheid, die volgens Sir Thomas kon bestaan — hij geloofde nooit dat Charles of James gedood werden tijdens het vuurgevecht — was, dat zijn medewerkers de kans schoon zagen om de gangsters ongemerkt te schaduwen.

Zijn gedachten volgden deze draad terwijl hij ongestoord tot aan het raam dat uitzicht gaf op de vergaderplaats der bende genaderd was. Het was er muistil en geen enkel ook niet het geringste geluid kwam zijn oor treffen.

Raffles loerde door een der vele scheuren, die in de verformfaaide en uitgerafelde gordijnen zaten. Raffles bemerkte in de kamer twee mannen. Een van hen lag met het hoofd op tafel en scheen te sluimeren. De andere leunde tegen den wand aan en zijn ogen volgden de rook van zijn sigaret.

Voor de rest was er geen enkel teken van leven in heel het huis te bespeuren.

Raffles was wel koen en onverschrokken, doch hij was niet minder schrandler en bedachtzaam. Vooraleer hij er niet vast van overtuigd was dat hij alleen met twee mannen zou af te rekenen hebben, waagde hij zich niet in deze val. Trouwens zou dit van zijn kant een onverantwoordelijke en onverdedigbare handeling geweest zijn.

De ene bandiet, die het harde tafelblad voor hoofdkussen had genomen, ontwaakte. Zich over de gehele lengte rekkend als een slaapzieke kater en geuwend als een verveelde hond vroeg hij aan zijn gezelschap, die onverstoord met zijn ogen de kringwolkjes bleef volgen :

— Nog altijd niets ?

— Geen gebenedijd woord !

— Ik vind dat ze lang uitblijven.

— Alsof we dit van hen niet gewoon waren.

De twee mannen staken een nieuwe sigaret op, en wisten blijkbaar met hun verveling geen blijf. Een hele poos bleef het stil.

— Hoe laat heb je ?

— Bij zeven. Het zal niet meer zo lang

duren of het is helemaal klaar.

Weer die zenuwprikkende stilte. Een der mannen diepte een spel kaarten uit zijn zak op en maakte aanstalten om een spel te beginnen.

— Ik vrees ernstig, dat Wilde zich over onze mislukking zal wreken.

— Wreken op wie ?

— Wisten wij dat maar.

— Het verwondert mij toch dat de lui zolang uitblijven. Ik heb er toch geen enkele op het jacht gezien, toen wij hierheen kwamen.

— Sir Thomas besloot er alles op te zetten. Deze twee slaperige mannen kon hij best af, hij moest in elk geval handelen voor de andere bendeleden kwamen. Zo hij dit niet deed zou hij kostbare uren verspelen en wellicht ook de kans om Wilde te snappen te krijgen.

Hij richtte zich op, sloeg met zijn revolver het glas stuk en sprong zijdelings door het venster. De twee mannen vlogen van hun stoel op, doch vooraleer zij de gelegenheid hadden op te treden, diende Rafles de ene een mokerslag toe terwijl hij de andere handig een beentje lichtte, zodat deze als een zak op de grond plofte. Het effect was spijtig genoeg echter nog niet alles. Rafles had hier met geroutineerde vechtersbazen te doen, die ook een en ander af wisten van de tactiek van de worstelsport. Bedoeling van Rafles was geweest de eerste man met een afdoende knock-out buiten gevecht te stellen. Zijn vuist echter raakte even de schouder van de schurk zodat de slag min of meer gebroken werd. Deze bandiet duikelde in de benen van Rafles, zodat deze het evenwicht verloor. Hierop ontstond een hardnekkig handgemeen. Rafles stond tegen over twee getrainde en gespierde mannen, hij had dan ook de handen meer dan vol niettemin weigerde hij gebruik te maken van zijn revolver, want hij had een ingeboren afschuw van doden. Hij lette er echter wel op dat hij nooit in een stelling kwam die hem geheel bloot gaf, zodat geen enkele van de twee gangsters van zijn vuurwapen kon gebruik maken zonder grote kans te lopen een verkeerd doel te treffen. Plotseling gelukte het Sir Thomas de twee mannen van zich af te werpen. Hij sprong recht en plotseling, zonder dat zijn tegenstander ook maar een schijn van ontwijken geboden werd sprong hij met volle geweld met zijn twee voeten in diens maagstreek. Deze rolde totaal bedwelmd onder de tafel. De andere schurk was echter geen mak bestje en als een bliksem schoot hij op

Rafles toe met getrokken mes. Rafles echter had alle knepen van de Jiu-Jitsu op zak en dat kwam hem ditmaal goed van pas een vlugge handgreep naar de pols van de aanstormende schurk, een flinke draai en de woesteling sloeg hals over kop tegen de planken. Vlug nam Rafles de knapzak, die hij buiten op de vensterbank had gedeponeerd en haalde een touw, waarin zinkdraad verwerkt was te voorschijn. Hij bond de mannen de handen en voeten. Er zou meer nodig zijn dan een pennemesje om de twee slachtoffers uit hun benarde toestand te bevrijden. Dan ging hij naar de muur, waarin de geheime telefoon verborgen zat. Zijn vingers zochten behoedzaam naar de onzichtbare drukknop. Het duurde enige seconden vooraleer hij deze gevonden had. Het deurtje sprong open en de telefoon werd zichtbaar. Rafles nam de hoorn op en luisterde. Alleen het normale geruis was hoorbaar. Hij drukte op de witte knop, die op het toestel was ingebouwd, en onmiddellijk sloeg aan het andere einde der lijn een contact aan, dat een zacht, fluitend geruis veroorzaakte. Na korte tijd, het signaal was reeds een halve minuut in werking getreden, werd de hoorn afgehaakt. Een stem die Rafles niet onbekend voorkwam, doch die hij niet dadelijk kon identificeren, klonk enigszins fluisterend, alsof de spreker vreesde dat derde personen de woorden zouden vernemen.

— Hier Wilde...

— Hier Ted Orping...

— Wat is er aan de hand...

Doch Wilde sprak niet verder. Rafles hoorde hoe hij een vloek uitte ook deze vloek kwam hem niet onbekend voor. Toen werd de hoorn neergesmaakt. En bijna op hetzelfde moment hield het zacht ruisen in de lijn op. Wilde had de verbinding verbroken. Het was aan geen twijfel onderhevig dat hij de valse stem herkend had en begreep dat, of de politie, of Rafles op zijn spoor waren. En, om de opzoekingen te bemoeilijken had hij de draden overgesneden. Waarschijnlijk hoopte hij aldus enige kostbare tijd te winnen om te vluchten of van schuilplaats te veranderen.

Sir Thomas vond het momenteel nutteloos een onderzoek naar de ligging en de mogelijke vertakking der telefoonlijn in te stellen. Dit zou hem wellicht enige uren doen verliezen. Hoofdzaak was, nu Wilde verwittigd was dat hij gevaar liep ontmaskerd te worden, zeer vlug te handelen en zich naar het tweede geheim punt te begeven.

Net op tijd kon Rafles door het venster

verdwijnen en langs de overzijde der gebouwen de vlucht nemen. Want in huis en op de trappen die tussen de daken naar de verzamelpplaats der gangsters leidde klonk gerucht van aanstormende mannen. Wilde was vlug opgetreden, dat moest Rafles bekennen, en hij bleek een zeer gevaarlijk tegenstander. En het feit dat de bandieten, die gealarmeerd waren geworden in minder dan vier minuten het huis hadden bereikt deed de gentleman-inbreker vermoeden dat zij regelrecht van het yacht waren toegelopen. Sir Thomas vond gauw een weg die hem veilig tot in de straat bracht. Tijdens het eerste onderzoek in de straat, had hij bemerkt dat een smal poortje, waarin een waterpomp stond, die door sommige bewoners uit de buurt werd gebruikt, op de straat uitliep. Van deze gangen maakte Rafles dankbaar gebruik om te ontsnappen. Er was niemand in de straat te zien, en in looppas begaf hij zich naar de kaaien. Het geluid van emmers die tegen een scheepsrand sloegen, het krijsen van een vlucht meeuwen, voetstappen van haastige werkmensen waren hoorbaar.

Rafles snelde naar het yacht. Op een der meerpalen waaraan het schip gemeerd lag zat met zijn rug naar Rafles toe een kleine breedgeschouderde man. Rafles begreep zo, dat hij hier te doen had met een lid van de bende, belast met de bewaking van de Albatross. Geluidloos naderde Sir Thomas de man en voor deze zich van iets bewust was voelde hij de akelige koude loop van een revolver in zijn nek.

— Vooruit, beval Rafles, ga de yacht op. Heel gewoon doen en niet de minste beweging met je armen begrepen.

Deze overval was zo verrassend en onverwacht dat de man zonder ook maar even het hoofd om te wenden, aan dit gegeven bevel gehoorzaamde. De gebeurtenissen van de voorbije uren hadden zijn vertrouwen in zijn chef heerlijk geschokt, hij was de wanhoop nabij geweest, omdat hij recht ernstig twijfelde aan de goede uitslag van deze zaak en reeds had de angst zich in zijn hart geboord als hij er over nadacht hoeveel jaartjes hij als logé van Scotland-Yard zou mogen verduwen. Deze gedachtenloop maakte dan ook dat hij wanneer hij dat koude onprettige ding in zijn rug voelde branden, niet met opstandige gedachten in zijn hoofd liep, doch eerder in het noodlot, berustte.

Hij deed dan ook zoals hem bevolen werd heel gewoon en leidde Rafles naar de kajuit van den Kapitein.

— Is er nog iemand aan boord? vroeg Sir Thomas.

— Neen, antwoordde de man.

Rafles griste een eindje touw uit zijn zak en bond zijn gevangene volgens de regelen der kunst zijn handen netjes op zijn rug.

— Heeft je bende slachtoffers gemaakt?

— Voor zover ik weet slechts een...

— Ken jij hem.

— Neen, maar naar ik hoorde behoorde hij tot de bende van Rafles.

— Waar is hij?

De man gaf een veelbetekenend antwoord met het hoofd, waaruit Rafles kon opmaken dat zijn vriend in het ruim van het schip opgesloten zat. Plotseling zakte de man in elkaar, zijn hart was kleiner dan zijn mond en totaal verteerd door de zenuwen viel hij in bezwijming. Rafles sprong op het dek, en sloot de deur van de kajuit, waarin de kleinmoedige bandiet, die misschien per slot van rekening een sukkelaar was, die zich door allerlei voorspiegelingen had laten verleiden, veilig geborgen lag. Hij spiedde aandachtig rond en een dunne loden draad die aan de zijwand van het yacht onder water verdween, trok zijn aandacht. Verder viel het hem ook op hoe vier stalen kabels, aangespannen alsof zij een zwaar anker droegen in het water neerhingen. Een vijftal meter verder zag hij op het water bestendig luchtbellen naar de oppervlakte borrelen.

Hij aarzelde geen seconde doch duikelde recht het water in. Rafles was een buitengewoon knap zwemmer en menig kampioen zou het tegen hem hebben moeten afleggen, niet zozeer door de snelheid waarmede hij zich in en onder het water verplaatste dan wel door de perfecte werking van zijn ademhalingsorganen.

Rafles zwom met open ogen de luchtbellen na en weldra stootte hij tegen het hok aan waarin zijn vriend opgeborgen zat. Hij trachtte de reet, waardoor het water in de bak drong groter te maken, doch mocht in zijn opzet niet slagen. Daarom ging hij de zaak van dichtbij bekijken en bemerkte dat het deksel langs buiten was vastgeschroefd met zeskantige moeren. Onmiddellijk stootte hij zich krachtig van het hok los om terug boven water te komen, in zijn knapzak op het yacht vond hij onmiddellijk wat hij nodig had. Vooraleer hij opnieuw in het water sprong wierp hij zijn zak op een der nabijliggende schepen, met de bedoeling hem later gemakkelijker te krijgen.

De moeren zaten tamelijk vast aangeschroefd. Uit het feit dat zij helemaal niet ingeroest waren leidde Rafles af dat zij veel dienst hadden gedaan. Nog tweemaal moest Rafles duiken vooraleer hij met veel moeite het deksel kon verwijderen en James van een gewissen dood redden. De chauffeur was reeds bewusteloos gevallen. Rafles zwom met hem naar een der nabijliggende schepen, waarop hij een paar

leden van de bemanning ontwaarde, die stonden toe te kijken, zij dachten niets meer dan dat zij hier te doen hadden met een paar havenarbeiders die door de een of andere omstandigheid te water geraakt waren en hesen dan ook onze twee vrienden aan dek.

Met James was het zo erg gesteld dat Sir Thomas de kunstmatige ademhaling moest toepassen.

HOOFDSTUK V

De Idee van Inspekteur Bratford

Hoofdinspekteur Slowgate liep briesend als een uitgehongerde leeuw in zijn bureau rond. Hij was eenvoudig razend, en uiterst prikkelbaar. Want hetgeen hij omtrent de zaak Marlowe en de overval op de Europe Continent Bank had vernomen was niet van dien aard om een Hoofdinspekteur van Scotland-Yard knusjes in zijn zetel te houden achter zijn krant. Hij had inspekteur Bratford opdracht gegeven over te gaan tot een grondige razzia in East-End. De lui van de politie hadden het oude yacht van Lord Aberdean letterlijk onderste boven gehaald. Zij hadden dan ook de bandiet die door Rafles in een der kabiènes opgesloten zat dadelijk ingepikt. Het ware doel echter van de stalen kabels die vanuit het jacht de waterdichte bak vasthielden was hun echter ontgaan. Zij hadden er niets ongewoons aan gevonden en dachten dat zij tot de normale uitrusting van het schip behoorden. Aldus waren zij onwetend gebleven van het bestaan van deze geheime schuil- en bergplaats. Ook in het huis der Old House Street was Bratford gaan neuzelen. De meer dan eigenaardige bouwwijze en inrichting van het interieur, het abnormale aantal trappen en gangen lieten hem dan ook niet lang in het onzekere omtrent de bedoelingen waarmede de gangsters dit huis hadden ingericht. Had Rafles die veel meer dan de politie op de hoogte was van schuilplaatsenbouw en trappensystemen, over daken en muren van aanpalende woningen, al onmiddellijk afgeleid dat het huis in Old House Street een model was van val met honderd en nog zoveel ontspanningsventillen, Bratford en zijn mannen hadden hier niets bijzonders gevonden. Het gebouw scheen hun helemaal verlaten en er waren geen sporen te ontdekken die er konden op wijzen dat de mannen van plan waren hier de eerstkomende dagen een onderkomen te zoeken.

De inrekening van die ene bandiet was dus maar een mager beestje. De onderzaging van de kerel had niet het minste licht in de zaak gebracht, integendeel de toestand zag er zo ingewikkeld en verward uit dat Bratford zich genoodzaakt zag een paar uur rust te nemen vooraleer hij verder ging puzzlen. Zijn gedachten waren werkelijk in een labyrint versukkeld.

In deze toestand viel hij bij zijn hoofdinspekteur binnen die zoals wij gezien hebben ook alles behalve rustig was.

— Drommels, Hoofdinspekteur, begon Bratford heb je ooit...

Geen antwoord. Bratford voelde zich een beetje gepiqueerd toen zijn overste hem schijnbaar geen antwoord waardig achtte, en als een opgejaagd dier bleef over en weerlopen.

— Noemen jullie dat een onderzoek, barstte Slowgate los. Ze liepen er hier reeds hoog mee op dat wij Rafles zouden beet hebben, en jij... jij schuift ons dan zoo'n soort baliekluiver op den nek, en dan doe je de deur dicht met de bewering dat het een uiterst gevaarlijk gangster is.

— Maar hoofdinspekteur...

— Een Scotland-Yard-man kent geen maren! Als je zo verder gaat zal ik mij verplicht zien tegenover jou dezelfde sancties te treffen, die ik gedwongen was te treffen tegenover Marlowe.

— Ik heb gedaan wat in mijn positie elk ander speurder zou gedaan hebben hoofdinspekteur...

— Je houdt er gekke ideeën op na Bratford! Jij noemt dat werken? Drie dagen na de moord op Marlowe kan je mij nog niet de minste aanduiding bezorgen die ons op het spoor zou moeten brengen van de dader. En dan die bankoverval... Je valt een leegstaand huis binnen en om je zelf te troosten beweert je dat de vogels gaan vliegen zijn...

— Wat Rafles betreft, onderbrak Brat-

ford de overste, deze schijnt helemaal...

— Loop naar den duivel met je Rafles ! Wie is Rafles ? Dat zou ik willen weten ! brieste Slowgate.

— Hoofdinspekteur, antwoordde Bratford merkelijk kalm, ik zou u willen verzoeken, beleefd en vriendelijk willen verzoeken, even te luisteren naar wat ik je te verklaren heb.

Slowgate keek enigszins verrast op. Hij was nou eenmaal niet gewoon door een ondergeschikte op zijn plaats te worden gezet, en zeker niet, waar het hier zaken betrof die hem persoonlijk nauw aan het hart lagen en waarvoor hij zich honderd procent verantwoordelijk voelde.

— Nou goed waar blijft het, zei hij op een minder luidruchtige toon, ik kan er naast zijn, maar mij schijnt het dat jullie een lakse houding aannemen, en je geeft de indruk, dat je bij de geringste ontdekking meent de hele wereld op zijn kop te hebben gedraaid.

— Luister hoofdinspekteur, ofwel zijn wij alle twee op weg in de verkeerde richting, ofwel dient een van ons zijn opvattingen te herzien. De zaak wordt verschrikkelijk ingewikkeld, en ik meen uit de laatste ondervragingen te mogen besluiten, dat de schuldige misschien een heel ander persoon is, dan degene die wij met onze poging tot ontmaskering op het oog hebben.

— Ik weiger tot deze mening toe te treden Bratford. Uit het onderhoor van Joe Curram blijkt duidelijk dat Rafles de hoofdschuldige is, en dat zo wij niet spoedig reageren wij zelf gevaar lopen het slachtoffer van zijn boze opzetten te worden.

Niet te erg doorlopen hoofdinspekteur, onze boeken der criminologie leren ons, dat er gevallen zijn waarin personen, waarvan de schuld klaarlijkend en voor de hand liggend is, totaal onschuldig zijn.

— Ik ben helemaal niet in stemming om zedepreken te beluisteren, Bratford.

— En ik niet om ze te houden, hoofdinspekteur maar als je een ogenblik rustig wilt nadenken zal je het met mij eens zijn dat wij onze tactiek in het geval Marlowe en de bankoverval moeten wijzigen.

Inspekteur Slowgate staarde zijn ondergeschikte met woedende blikken aan doch hij begreep dat het nutteloos was voort te gaan met zijn brutaal optreden. Bratford was iemand die zelfs zijn overste niet ontzag en wanneer hij meende het bij het rechte eind te hebben was er niemand of niets die hem zijn opvattingen kon doen

verlochenen. Hij was van dit soort fanatici, die ogenschijnlijk mensen, die er een andere mening op na houden dan zijzelf, laten terzijde liggen voorwat ze zijn, maar die zodra hun maar enige gelegenheid geboden wordt hun eigen opvattingen proefondervindelijk te bewijzen, niet zullen nalaten dit te doen.

De hoofdinspekteur wist maar al te goed, dat zo hij deze ondergeschikte op verlof stelde hij aan de strijd niet zou verzaakt hebben. Hij schold zichzelf de huid vol, dat hij zo stom geweest was in de vervanging van Marlowe te voorzien met een niet minder hardnekkig en stijfhoofdige man. Had hij daar niet bijvoorbeeld Kennedy, Hants of Nelson, allen patente welwillende en onderdanige kerels, die niet in elke zaak met hun eigen producten van verwaandheid zijn plannen in het honderd deden lopen. Zoals de zaken nu stonden oordeelde hij best zijn houding te wijzigen en door een voorgewende inschikkelijkheid en welwillende redenering Bratford te doen afzien van zijn plannen en de zijne in de praktijk uit te voeren.

— Wel nu Bratford, zei hij na een poosje het stilzwijgen te hebben bewaard, ik luister, maar ik moet je vooraf zeggen dat zo je mij geen nieuwe onthullingen kan aanbrenge ik niet denk dat wij tot een overeenkomst kunnen geraken. Bratford had zich nonchalant op de schrijftafel neergelaten en liet zijn benen bengelen als een schooljongen die guitenstreken in het vooruitzicht heeft, hij doorzag heel goed welke bedoeling zijn overste had, doch hij deed alsof hij blindelings en naïef in de val liep.

— Heb je de bekentenissen van Curram goed in je hoofd ? vroeg hij aan de hoofdinspekteur. Zal ik je wat zeggen ? Ik geloof geen jota van wat hij mij daar verteld heeft.

Slowgate had een stoel genomen en volgde blijkbaar in spanning Bratford's uiteen zetting.

— Je overdrijft een beetje, meende hij.

— Ik meen van niet, en zie hier waarom ik tot deze conclusie gekomen ben. De nachtwaker van de Europe Continent Bank heeft ons daar zo een en ander verteld, dat een heel nieuw licht op de zaak werpt. Die man beweerd dat zich vóór de bandieten de ingangsdeuren forceerden, een gevecht plaats had tussen een man, die gedood werd met een wapen dat wij nog niet konden identificeren en een andere inbreker die zich Rafles noemde. Zo dit inderdaad juist is, dan is het een vast-

staand feit dat de twee benden op hetzelfde moment de overval uitvoerden. Het feit dat tijdens het gevecht op de kaaien op zeker moment, namelijk vóór de met goud geladen wagen kon ontsnappen, de bende die het aan den stok had met politie van een andere zijde werd bekogeld, komt deze veronderstelling verstevigen.

— Waaruit jij dus meent te mogen besluiten dat niet Rafles de dader is van de overval, doch dat deze de eigenlijke daders heeft gevolgd en het oude spreekwoord van twee honden en één been huldigend van de gelegenheid heeft gebruik gemaakt om er met de buit van door te gaan.

Juist, de beschuldigde Curram heeft dus op deze punten reeds een valse getuigenis afgelegd. Krijgen wij dan het getuigenis van de man, die voor enkele uren op de Albatross ingerekend werd. Deze beoerde deel uit te maken van de bende van Wilde, een geheimzinnig personage, dat enkel telefonisch zijn bevelen aan de bende verstrekt en dat geen enkel bendelid persoonlijk kent. Het werd hoofdinspekteur Slowgate te bar en als door honderd speldeprikken gekweld sprong hij op en brulde :

— En wat heeft die gevangene nou... Hoe heet hij nou weer ?

— Barrow !

— Wat heeft die Barrow losgelaten.

— Och wat hij losliet heeft eigenlijk weinig om het lijf. Old House en de Albatross zegde hij de verzamelplaats te zijn van de bende.

— En verder ?

Bratford volgde aandachtig de zenuwachtige bewegingen en gebaren van zijn chef. Hij overzag even het strijdperk en trachtte te pijlen of hij erin zou gelukken Slowgate met zijn hypothese te verzoenen. Zoals deze er momenteel uitzag, was dit weinig waarschijnlijk. Er bleef hem echter nog altijd een kans en Bratford wanhoopde nog niet een of ander zwak punt bij Slowgate te ontdekken, waar hij hem kon aanvallen om hem ten volle te overtuigen.

— Ook de nachtwaker herinnert zich wel eens de naam Wilde te hebben gehoord. Hij was totaal versuft en vermurwd toen hij de politie opbelde. Al wat hij nog weet te vertellen en wat wij uit zijn vermeldde memorie kunnen oprakelen is dat de man die hem met zijn revolver bedreigde zich Rafles noemde en dat deze hem het bevel gaf de politie mede te delen dat Wilde en zijn bende de daders van de overval waren.

— Ik vind voor mijn part hierin het

bewijs dat het Rafles er om te doen was de aandacht van zichzelf af te leiden en dat hij wel degelijk de verantwoordelijke dader is van de twee aanslagen met het geheime wapen.

— Het spijt mij hoofdinspekteur maar ik kan onmogelijk met u accoord gaan. Ik neem aan dat de nachtwaker wel degelijk goed verstaan heeft en ik houd mij aan mijn eerste stelling, dat Rafles alleen maar de daders heeft gevolgd en gebruik heeft ge...

— Halt ! Als jij enige bewijzen hebt, om je stelling een schijn van geloofwaardigheid te verstrekken dan kan je voortgaan.

— Pardon hoofdinspekteur, en wat doe je dan met de verklaring van de onderzochte.

— Goeie help, de ene liegt, de ander liegt ook en de derde verteld misschien iets dat hij in een angstpsychose heeft menen te horen.

— En toch hou ik vol dat...

— Hoe zag Rafles er uit... Enfin, de man die aan de nachtwaker dat smoesje heeft opgedraaid.

— Ja... groot van gestalte, een meter tachtig minstens. Wat de kleding betreft weet hij niets anders dan dat hij een pak droeg van een eerder donker kleur. Het was een man zoals je er dagelijks duizende tegen het lijf kan aanlopen. Hoofdinspekteur Slowgate kamde zijn tien vingers door zijn haar. Hij liet zich zuchtend in zijn stoel achterover vallen en zat zo een hele tijd nadenkend voor zich uit te staren.

— Verder geen enkele ontdekking van belang gedaan in East-End ?

— Voor zover ik weet niet.

Bratford keek op zijn uurwerk.

— Over enkele minuten verwacht ik een supplementair verslag, ging hij voort. Hoofdinspekteur Slowgate liet de volle zwaarte van zijn vuist neerkomen op een belknop. Bijna ogenblikkelijk verscheen een agent.

— Haal mij Curram en breng hem hier ! beval Slowgate.

De agent groette en sloeg de deur met een nijldige ruk achter zich dicht geen enkele der agenten kon goed met de aanmatigende Slowgate opschieten. Hij wist maar al te goed dat de pretensieuze kerel het echter aan zijn gewetenloze intriges te danken had dat hij na de dood van de wereldberoemde inspekteur Baxter diens plaats mocht innemen.

Charles werd, ongeboeid ditmaal het bureau binnen geleid. Slowgate beval hem

te gaan zitten. De betichte zag er alles behalve down uit. Integendeel met zijn vorig onderhoor scheen hij, nu hij een paar uurtjes geslapen had heel wat spraakzamer, want voor dat hij schijnbaar notities nam van Slowgate's bevel, groette hij met een lichte hoofdknik de twee inspektors en vroeg hij aan de buitengaande agenten, of ze zo goed wilden zijn de deur achter zich te sluiten, daar het vreselijk tochtte. Slowgate voelde zich geprikkeld door deze handelwijze van Charles, die zijn ogen de kost gaf en het feit goed overschouwde.

— Joe Curram, begon Slowgate, je bent een aartsleugenaar. Van al wat je ons verteld is er niets, maar dan ook helemaal niets waar.

— Het spijt mij heren, maar ik begrijp niet wat u bedoelt.

— Wat wij bedoelen. Dat jij niet tot de bende van Rafles behoort en dat je de politie hebt getracht op een dwaalspoor te brengen.

— Hoofdinspekteur, gelooft u mij nou, ik zweer het, dat ik de waarheid heb gesproken.

— Laat dat zweren al maar vlug achterwege, je bent van je eerste meened zeker niet gebarsten. Nou moet het uit zijn met de smoesjes. Ken jij Rafles ?

— Ja.

— Wie is hij ?

— Ik wou net als u dat ik het wist.

— Je zegde toch dat je hem kende.

— Ja inderdaad, ik bedoel, van naam.

Slowgate wond zich uitermate op. Een schande was het hoe deze beroerde prutsvent hem, hoofdinspekteur Slowgate van de Scotland-Yard aan het lijntje hield. Hij wou zich echter natuurlijk niet maar zo gewonnen geven en wilde zijn naam voor Bratford hooghouden en deze aan het verstand brengen, dat niet hij, Slowgate zijn zienswijze moest wijzigen, doch wel hij zelf.

— Waar woon je ?

— Dat is moeilijk te zeggen, zowat overal en nergens. Een arme luis als ik ben, ziet zich verplicht in deze moderne eeuw een modern nomadenleven te leiden.

— Zo, dat noteren wij vast, misschien vergeet je, dat er in ons strafwetboek een artikel staat over landloperij.

— Prachtig, hoofdinspekteur, ik houd er aan u te bedanken, want de houten brits van uw hotel is mij welkomer dan de kille grond als het regent.

Inspekteur Bratford had alle moeite van de wereld om zijn lach te bedwingen. Hij vond maar één woord om deze scène te

typeren : kostelijk. De alwetende onovertreffbare hoofdinspekteur geklikt en geschud als een poppetje door een onderbeschuldiging gestelde nietsnut. Stel je zo iets voor.

Hij verwachtte er zich aan zijn overste in een aanval van woede en razernij te zien uitbarsten. Deze echter kon voorlopig nog zijn verontwaardiging meester. Hij zweette echter als een natiepaard en wiste met zijn handrug de druppels van het voorhoofd.

— Luister kerel, ik wil dat je ophoudt met die onzin. Anders vlieg je zo terug de doos in.

— Oh, geneer u niet, mijnheer ! sprak Charles heel bedaard. Inwendig dacht hij toch, dat het practisch uitgesloten was, dat de inspekteur op zijn uitnodiging zou ingaan. Van het ogenblik af dat hij binnentrad, had hij de geladen atmosfeer tussen deze twee mannen menen aan te voelen en van dan af was hij er zeker van dat ze zouden trachten hem te forceren en hem een bekentenis af te persen, die hun de sleutel in de hand moest geven van het misterie. De manier waarop Slowgate de ondervraging aanpakte had Charles geprikkeld en had het met zich uitgemaakt, dat hij de lummel van een vent ging kwelen zolang en zo heftig hij maar kon. Daarna zou hij aan de ondergeschikte van Slowgate, die hem een heel wat schappelijker mens toescheen, een paar onthullingen doen, die Slowgate het bloed naar het hoofd zouden jagen.

Slowgate brulde dan op zijn gebruikelijke, vriendelijke manier :

— En je hebt hier een valse naam opgegeven !

— Zal u eerst nog moeten bewijzen, merkte Charles laconisch op.

— Heb je ooit... verwonderde Bratford zich echt, doch Slowgate snauwde hem onmiddellijk weer het woord af.

— Ik kan je verzekeren, Curram...

— Zo, zo, dus toch Curram ? onderbrak onverstoord Charles.

— ...dat je hier niet zonder ernstige kleerscheuren zal uitkomen. Ik zal je desnoods een aardige straf inpeperen voor belediging aan de politie.

— Mijn waarde hoofdinspekteur, laten wij nou de stier eens bij de horens vatten en de zaken eens onderzoeken zoals ze zijn.

— Dat poog ik al een hele volslagen dag, Curram, maar je schijnt de politie voor het lapje te houden. Als je gedacht hebt, daardoor je straf te ontlopen dan heb je het aan het verkeerde eind, kerel.

De hoofdinspekteur kreeg een rode kop

als een Bretoense haan. Het werkte heus op de lachspieren van Charles, die zich waarlijk verkneukelde in de wending die de ondervraging genomen had. Ook Bratford had er heimelijk zijn plezier aan; hij vond het best, dat Curram zijn waanwijze superieur zo om de tuin leidde.

Bratford, die de kans schoon zag om de verdachte aan een nader verhoor te onderwerpen, liet deze kans niet onbenut voorbijgaan. Hij meende dat het geschikte ogenblik aangebroken was.

— Curram, zei hij, door onhebbelijk te zijn kan je niets winnen.

— Maar inspekteur ik ben daareven hier binnen gekomen met het vaste voornemen eens de volledige waarheid te openbaren. En dan is daar de hoofdinspekteur begonnen mij de huid vol te schelden voor leugenaar en lasteraar en een hele boel andere zaken, die een mens van betere stand zich zo maar niet kan laten welgevallen.

Slowgate was van rood paars geworden en als wou hij naar frisse lucht happen, liet hij zich puffend op een stoel neervallen. Zulke onbeschoftheid was echt zonder voorgaande. Ook Bratford verwonderde er zich over, dat deze mens zoveel lef had, om de onbeschaamdheid zo ver te drijven dat ... dat... Doch ja, daar was iets in hem dat hem zei, dat door beschuldige Curram slechts betamelijk en fatsoenlijk aan te pakken, er gemakkelijk mee te praten viel...

— Ik vind het nogal vermetel van jou je zagezegd bij de hoge stand te rekenen, wedervoer Bratford.

— Ik zou daar werkelijk toe hebben behoord, zo... hier aarzelde Charles even, kom, ging hij voort wij dwalen van ons onderwerp af. Ik geloof anders beste inspekteur, dat wij elkaar nog een en ander te vertellen hebben.

Slowgate dacht dat alles slechts larrie was, met deze blijkbaar niet geheel toerekenbare kerel, hij wou dan ook net twee agenten bellen, om Curram terug naar de cel te brengen. Doch op een teken van Bratford brak hij een beetje onwillig zijn armbeweging af.

Curram begon Bratford, beken nou eens eerlijk: behoor jij tot de bende van Rafles of niet.

Zo je in de omgeving die ik je aangeduid heb ernstig hebt rond gekeken, dan zal je reeds van de waarheid van mijn bekentnissen overtuigd geweest zijn.

— Juist niet, legde de inspekteur uit en Charles had innerlijk pret om de rare wijze waarop de speurder in de val liep. Wij heb-

ben op East-End een onderzoek ingesteld. Voor zover wij hebben kunnen nagaan is het gebouw in de Old House Street — hier hield hij even op met spreken en hield Charles in het oog waarbij nochtans geen enkele reactie was te zien — de vergaderplaats der bende van Wilde. Wat heb je hierop te antwoorden?

Charles zweeg, neeg het hoofd heel berouwvol, alsof hij beschaamd was op te kijken. Schijnbaar was zijn houding van onbeschaamdheid geheel geëvolueerd tot doemoed. Hoofdinspekteur Slowgate liet er zich een ogenblik aan vangen, doch Curram's onthulling deed hem van zijn stoel opspringen en met een gebaar da twij bijna mechanisch zouden durven heten, bracht hij de hand aan zijn revolver.

— Ik heb inderdaad gelogen. Ik dacht, nou... ik dacht dat ik aldus allicht een vermindering van mijn straf zou verkrijgen. Doch ik kom tot de vaststelling dat geen enkel geheim aan je speurend oog ontsnapt.

Inspekteur Bratford voelde zich geveild door dit compliment, al kwam het dan ook slechts van een minder gewaardeerd individu, en hij glimlachte.

— En het jacht behoorde aan Wilde, vervolgde hij. Wij hebben nog een stelletje andere jongens ingepikt.

— Hebben ze gesproken?

— Natuurlijk hebben ze dat, beweerde Bratford.

— Dan heeft het eigenlijk geen nut meer, dat ik mijn mond gesloten hou, zei Charles, die natuurlijk de schijn gaf alles zo maar te slikken, wat de inspekteur hem opdiste. Als je tot je grote ontgoocheling moet vaststellen, dat je zelfs op je beste vrienden niet meer kan betrouwen de dag van vandaag, kloeg hij verder, dan zou je er wel de brui aan geven.

— Kom nou, vertel ons nu eens wat je op je lever hebt.

Aan de oprechte toon van hoogste opwinding, die uit deze woorden van Slowgate sprak, merkte Charles tot zijn grootste voldoening, dat de inspekteur netjes in de val liepen.

Hij bekeek de twee politiemannen met een blik, die een aarzeling liet vermoeden. Hij gaf zich de schijn van iemand, die in een heftige innerlijke twestrijd is gewikkeld, iemand, die moest aangespoord en aangejaagd worden.

Na een stilzwijgen van wel een paar minuten, een eeuwigheid voor mensen die op iets wachten, stak Charles met zijn fameuse verklaring van wal.

— Verleden week ontmoette ik Ted Orping, de uitvoerende leider van de vroegere Green Cross bende. Hij wierf mij aan voor een paar karweitjes. De som die hij mij en ook aan verschillende andere makers uitloofde als beloning was de moeite overwaard. Nou moeten jullie weten, dat Ted niet de eigenlijke chef van de bende is, doch een zekere Wilde, een zeer gevaarlijk gangster, die echter totaal onbekend wenst te blijven. Wij maakten bij onze overval op de bank gebruik van een geheim wapen, een kogel met een vreselijke allesontbindende kracht. Maar ik wil je wel bekennen, dat ik het erg treurig en jammer vind, dat de zaak mislukt is, want ik kan je verzekeren, dat je mij niet meer zou te pakken gekregen hebben. Ik zou rustig met mijn geld als een deftig burger gaan leven hebben.

— En Marlowe, wie heeft Marlowe vermoord, hijgde Slowgate en het viel Charles op, dat de spreker zijn hand in de zak hield waar hij zijn revolver had steken.

— Onze bende in elk geval, doch ik kan niet zeggen wie het juist geweest is. Het was een bevel, dat uitging van Wilde en als Wilde beval was het wet. Tenslotte elke stiel heeft zijn eigenschappen, nietwaar inspecteur.

— Maar wat heeft er je toe aangezet zo-

lang de schijn te bewaren, dat jij van de bende van Rafles alles afwist.

— Wilde had ons het bevel gegeven Rafles op te ruimen, en uitzonderlijk had hij ditmaal zijn bevel gemotiveerd. Hij zegde namelijk dat dit volstrekt moest gebeuren, daar hij, Rafles bedoel ik een bijzonder gevaarlijk sujet was, die onze ondergang stelselmatig zou bewerken. Daarom poogde ik jullie de zaken zo voor te stellen, dat jullie noodgedwongen Rafles als de dader van alles moest beschouwen. Ik hoopte, dat jullie Rafles wel beet zou krijgen en dan was Wilde tevreden en jullie...

— Hemel heb je ooit, riep de inspecteur hoogst verbaasd uit en zich dan met ogen, waarin de triomf hevig oplaaide, wendde hij zich tot Slowgate.

— Heb ik je niet gezegd, dat wij van tactiek moesten veranderen, heb ik het niet gezegd ?

Hoofdinspecteur kon het niet verbergen, maar deze verklaring kwam op zijn prentie neer als de mokerslag van een voorhamer. Charles was in zijn nopjes met het bereikte resultaat, want hij was er absoluut zeker van, dat Sir Thomas op de grondvesten, die hij hier gelegd had, gemakkelijk zou kunnen voortbouwen.

HOOFDSTUK VI

Bandieten rekenen af

De bevelen, die Wilde aan zijn adjunct Ted Orping verstrekke, net toen deze op het punt stond een bloedige weerwraak te nemen op de weerloze James, waren van weinig vrolijke aard. Dat konden de mannen van zijn gezicht aflezen.

IJlins werd dus James in de ijzeren kooi gestopt en te water gelaten. De schurken snelden naar het huis in de Old House Street en vonden er hun twee makers als een sandwiche aan mekaar gebonden, nog altijd bedwelmd. Ted liep rechtstreeks naar de geheime telefoon. Het was nog goed gesloten en hij herademde al, daar ogenschijnlijk met dit kostbaar ding niets gebeurd was. Hij kon dan ook de uitroep van verwondering die hij slaakte, niet onderdrukken, toen hij moest vaststellen, dat hij nadat hij de hoorn afgenomen had geen contact kreeg. Wel had Wilde hem niet helemaal verzwegen dat de toestand gespannen was en dat hij bliksems goed uit zijn ogen moest kijken, doch dat het reeds zo ver was had hij niet durven vermoeden.

Zijn handlangers waren niet minder verast toen hij hun meedeelde wat hij bevonden had.

— Dat lijkt mij een heel slecht voorteken te zijn, meende een der mannen. Eerst die overhaaste vlucht van de kast aan het water, dan hier Tex en Werner, bewusteloos, bijna vermoord zou ik zeggen. En nou nog dit... Nee... Ik vind dat het beroerd wordt.

— Gelijk heeft hij, opperde een andere zijn mening, laten wij maar vlug de plaat poetsen voor de zaak helemaal verloren is.

— Luierkinderen, verweet Orping hen, maar voor zich zelf moest hij eerlijk bekennen, dat hij zelf veel lust had de pijp aan Maarten te geven en de zaken op te geven. Zijn lust voor avontuur was plotseling geblust. Nog een hele boel liefstaligheden kreeg hij naar het hoofd geslingerd :

— Jij mag voortdoen, maar je tronie ziet er alles behalve geïnteresseerd uit.

— Waar ben je nou met je formidable

uitvinding die ons een onaanvecht meester-
schap zou bezorgen.

— Muil toe, brulde Orping, muil toe
zwakkelingen, melkbaarden.

De mannen zwegen en bekommerden
zich eindelijk om hun twee makkers te
bevrijden uit hun benarde positie. Tex
opende zijn ogen, doch Werner, die heel
onzacht tegen de grond geslagen was, had
nog een hele dosis ether nodig om terug
bij te komen.

Veel rust kregen de lui niet want hun
makkers bestormden hen met allerlei vra-
gen. Tex kroop langzaam recht en zwij-
melde op Ted Orping toe.

— Heb jij iets te zeggen, vroeg hij en
uit de klank van zijn stem was moeilijk uit
te maken of hij woedend was ofwel krui-
perig deed.

— Alleen maar dit, dat je niet waardig
bent lid te zijn van de Green Cross, met
twee en dan zo knock-out liggen, bah.

— Ik had wel eens graag gezien of jij
het er beter zou afgebracht hebben, maar
laat me je dit zeggen : als jij hier ge-
weest was, had hij je zeker tot moes
geklopt...

Een drietal kerels vielen Tex instem-
mende bij en lieten een grommende goed-
keuring horen. De ononderbroken reeks
tegenslagen, die zij de laatste dagen te
verduwen hadden gekregen, had in hen het
geloof aan de onoverwinnelijke macht
van Wilde gebroken. En het enthousiasme
waarmede zij schitterende beloften en
voorstellingen van hun chef begroet had-
den sloeg om in een onuitgesproken, maar
daarom niet minder laaiende antipathie,
als zij niet reeds tot verbittering en haat
gegroeid was. Aan al hun mislukkingen
was Wilde schuld, doch gezien Wilde voor
hen een onbereikbaar iets was, bijna een
abstract iets, droegen zij deze schuld over
op Ted Orping. Zij waren er zich wel van
bewust, dat Wilde de verantwoordelijke
man en dat zijn wraak verschrikkelijk zou
zijn, moesten zij hem ontrouw worden,
doch zij vreesden hem thans heelwat min-
der, want het sprookje van zijn almacht
was onherroepelijk gebroken. Zij vreesden
echter wel Orping, die alle wapens in zijn
hand had om hen te dwingen verder te
werken. Dit nam niet weg, dat zij er heel
weinig voor voelden, zeker niet na deze
ontdekkingen hier, gehoorzaam te blijven.
Zo de voorspelling van een hunner mak-
kers bewaarheid werd, en waarom zou dat
niet, dan zou het voor het nog eens nacht
werd een sauf qui peut zijn van belang.
Het gevoel, de neiging tot zelfbehoud, een

primair gevoel in elk mens, riep in hen
lage gevoelens van egoïsme op, dat af-
breuk deed aan de andere dikwijls bewon-
derenswaardige bendegeest, die wij bij de
gangsters kunnen aantreffen. Waarom het
risico lopen in de val te geraken als er
eigenlijk niets te halen was, enkel maar
om het wellustig wraakgevoel van hun
chef voldoening te schenken.

Ook Ted Orping zelf ontsnapte niet ge-
heel aan dit gevoelen van defaitisme dat
zich van zijn mannen had meester ge-
maakt. Doch bij hem was het er voor alles
om te doen de schijn op te houden en hij
wist, dat hij de hypnotiserende kracht in
zich had deze acht mannen in bedwang te
hij was door Wilde persoonlijk verantwoor-
delijk gesteld voor de houding van zijn
mannen en de uitvoering van de bevelen
van zijn chef. Hij was er zich dan ook wel
degelijk van bewust, dat hem het meeste
gevaar dreigde door een eventuele vergel-
ding, en die zou komen, daar twijfelde hij
niet aan, zolang er een Wilde bestond, ge-
troffen te worden. Het kwam er dus op
aan enig resultaat te bereiken in om het
even welken zin, hij moest iets hebben,
dat hij aan zijn chef kon tonen, iets dat
hij hem kon presenteren met de woorden
ziehier, dat heb ik gedaan. Hij liet zijn lui
weinig tijd om na te denken en dadelijk
leidde hij hun aandacht af, door Tex te
bevelen zijn relaas over de inval van Rafles
en het gevecht te brengen.

Tex gehoorzaamde en verhaalde wat er
gebeurd was. De identiteit kon hij natuur-
lijk niet raden. De man was gekleed als
een dokwerker, doch voor hem was het een
uitgemaakt feit, dat het een vermomd lid
was van de bende van Rafles. Ondertussen
was Werner wat bijgekomen en deze kon
niet nalaten op te merken.

— Het was in elk geval een eerste klas
knokker, die alle knepen der worstelkunst,
jui-jitsju inclusief, op zak had.

— Een stoutmoedige kerel moet het ge-
weest zijn, wierp een andere op. Om zo
moederziel alleen in ons hol binnen te drin-
gen.

— Maar hoe is die in 's hemelnaam ach-
ter de plaats van onze vergaderplaats ge-
komen. Dat snap ik niet.

Ted Orping mengde zich in het gesprek.
En zijn optreden droeg weer dat autoritair
karakter dat verschillende zijner mannen
tegen de borst stuitte.

— Ik denk, dat wij wat anders te doen
hebben, dan onze tijd verbeuzelen met
schrikaanjagende vage veronderstellingen.

Er moet gehandeld worden en niet gekletst. Wilde's bevel van Rafles op te zoeken dateert van eergisteren. Laten wij onmiddellijk beginnen met de uitvoering van dit bevel.

Er ontstond onder de mannen rumoer en Ted Orping hoorde dat de meningen verdeeld waren.

— Na hetgeen deze nacht gebeurd is kan niemand onder jullie er op hopen de dans te ontspringen, ten ware wij gezamenlijk blijven voortstrijden. en de opdracht uitvoeren, die Wilde ons gegeven heeft. Zolang Rafles bestaat zal hij ons allen vervolgen. Wij hebben dus geen keuze, oog om oog, tand om tand...

De bendeleider hield even op met spreken en bezag een voor een de mannen die rond hem getroeft waren.

— Kan een van jullie aan die grote schurk vergeven dat hij met de vrucht van onze arbeid, met de buit die voor ons elk vijftig duizend pond zou opgebracht hebben, aan den haal is gegaan, vervolgde hij. Ik zweer dat ik niet zal rusten, vooraleer ik het goud ontdekt heb.

Een instemmend gemompel ging onder de mannen op. Werner kon niet nalaten uit te roepen :

— Indien ik ooit de man te pakken krijg, die mij dat gesmeerd heeft, beloof ik jullie een festijntje. Ik kraak hem eenvoudig de nek.

Doch de nuchtere opmerking van een twijfelaar deed het oplaaiende enthousiasme terug dalen.

— Jullie praten over vergelding, maar wie heeft er enig idee van waar wij de bende van Rafles kunnen ontmoeten.

Niemand wist er antwoord op te geven. En de man vervolgde :

— Het zijn de gevaarlijkste kerels die in heel Londen rondlopen. Heb je de vent, die wij in de visbak gezet hebben, goed bekeken. Het was een reus. En een woord krijg je er niet uit.

— Wij zullen hem opzoeken, riep Ted Orping. Het mag kosten wat het wil maar wij moeten Rafles vinden.

— Denk je, zei de twijfelaar weer, dat al jou beloften waard zijn ons leven te wagen voor niets... En... Wat ontvangen wij als Rafles verdwijnt ?

— Dat zal Wilde beslissen, replikeerde Orping.

— Wilde... Waarom zegt hij dan niet waar wij zijn aartsvijand kunnen vinden. Alles weet hij, alles, behalve het meest gewichtige.

— Turnei ik verzoek je te zwijgen en je

wel rekenschap te geven van de omstandigheden waarin wij verkeren. Het is totaal ongepast weerspanning te zijn.

— Ik geef me maar al te goed rekenschap van de situatie, als wij ons eigen vel niet redden en geen andere tactiek aanwenden, zitten wij morgen op de Yard of worden wij overhoop geschoten. Vindt jij dat prettig, jij, de onbevreesde chef ?

Ted Orping was op de spreker toe gesprongen en duwde hem zijn vuist in het gelaat.

— Waag het nogeens tegen te spreken, siste hij, dan zal ik met jou een appeltje schillen. Intussen wende hij zich tot de anderen ; luister, wij verlaten dadelijk dit huis wij zullen voorlopig de herberg « The gold Lion » als verzamelplaats nemen. Het wachtwoord luidt : « Nazareth ». Begrepen ? « Nazareth ». Alleen de patroon is te vertrouwen, voor de rest moeten jullie voorzichtig wezen.

— Wat is er met O'Brien en met Slate gebeurd ? vroeg een der mannen. Zeg dat eerst.

— Daarover ben ik niet ingelicht.

— Je wilt het niet zeggen, beweerde de kleine forsige man, waarmede Orping het zopas aan de stok had.

— O'Brien is dood, bekende de chef dan, zo schijnt het tenminste, maar dit bericht werd niet bevestigd.

— En Slate...

— Verdwenen... hij werd geraakt bij de eerste schoten. Ik denk dat hij in de kamion lag toen deze beschoten werd door Rafles.

— Dan heeft Slate gesproken beweerde een der bandieten.

— Denk je dat hij zo laf zou wezen ?

— Bah, gromde Orping wie weet. Ik vertrouw geen enkele van jullie. Had ik geweten dat je zulke bangerikken waart ik zou jullie nooit aangeworven hebben. Wie staat er met rode kaken bij Wilde, hé ? ik en anders niemand. Ik wordt door Wilde bespionneerd en wat denk je dat hij met mij zou aanvangen, indien ik hem last op den hals haal... politie... of Rafles...

— Dan zou hij jou je verdiende loon geven, schurk, siste de kleine, gespierde man. Hij sprong op Orping toe en dreigde met zijn revolver. Zijn ogen vernauwden zich tot spleetjes. Handen op !

Orping stak onthutst de handen in de hoogte en deinsde achteruit. De anderen keken toe, deels bezorgd deels met gretigheid het toneel verbeidend, dat zich zou afspelen.

— Indien ik nu eens bekend maakte dat

ik Wilde was, hijgde de man, wat zou je dan doen, lafhartige kerel. Wat zou je dan doen ?

De bandieten keken elkaar angstig aan. Geen enkel verroerde of deed toch maar één poging om een wapen te grijpen.

— Dan zou je op je knieën vallen en omgenade smeken. Dan zou je als een kruiper mijn zolen likken...

— Mag ik een sigaret nemen, vroeg Orping.

Zonder antwoord af te wachten bracht hij zijn rechter hand naar zijn vestzak. De ander volgde deze beweging. Doch plots schoot de linker arm van Orping vooruit en kwam neer op de hand van de bandiet. Deze, verrast door die onverwachte slag, liet zijn revolver uit de vingers glippen. Orping schopte het wapen over de vloer. De kleine man sprong op de bendeleider toe en een brutaal gevecht ontspoon zich. Een rake treffer en Orping ging naar de vloer, doch deze zwaaide met de benen, sloeg zijn aanvallende uit het evenwicht en

beiden rolden hijgend en kreunend over de vloer. Eensklaps werd de deur open gerukt.

— Politie, riep de bandiet die in de straat de wacht had waargenomen. Politie op komst ! De mannen stoven als wilden uit elkaar. Ook de twee vechters losten hun greep en maakten aanstalten het vertrek te verlaten. De kleine kerel zocht zijn revolver en stak hem op zak, vooraleer het vertrek langs het venster te verlaten.

— Verdwij afzonderlijk, beval Ted Orping. Deze avond om elf uur in « The Gold Lion ».

De bandieten hadden pas het huis ontrend toen inspecteur Bratford met zijn agenten binnen viel.

Op het afgesproken uur in de herberg waren er verschillende mannen afwezig, dat waren de gelukkigsten, want al de aanwezigen werden, na een bliksemsnel ingrijpen door de mannen van Scotland Yard, ingerekend.

HOOFDSTUK VII

Raffles ontdekt een Spoor

— Welnu, terug helemaal de oude, James ? vroeg Sir Thomas glimlachend aan zijn chauffeur die tot na de middag in een diepen slaap had gelegen.

— Het scheelde weinig, William, antwoorde de reus die rechtop in zijn bed zat.

— Ik ben bezorgd geweest om jou, hernam Sir Thomas. Je naam stond bijna met gulden letters genoteerd in de registers van Sint Pieter.

— Zover was het noch niet, lachte James om de joviale humor van zijn vriend. Evenmin heb ik de geringste zaligheid onderhouden. Het was gewoonweg verschrikkelijk.

— Ik kan het me voorstellen, zei Sir Thomas. Maar vertel nu eens wat je allemaal overkomen is.

De chauffeur verhaalde zijn gevangenneming en gaf een relaas van de omstandigheden, waaronder de ondervraging in de bak op de bodem van de Theems, was doorgegaan.

— Lafhartige kerels, om een weerloos mens zo te slaan, siste Sir Thomas. Zij zullen er voor boeten.

— Ted Orping zal nooit vergeten hoe ik hem naar de grond stuurde, gromde James, dat kan ik je verzekeren. En geloof me, indien ik hem te pakken krijg, zal hij niet levend uit mijn handen komen.

— Och kom, James, wij zijn toch geen gangsters. De brutaliteit waarmede deze optreden is gewoon weg verachtelijk. Je zou jezelf tegenspreken, indien je moest vervallen in dezelfde laaghartigheid.

— Je kan gelijk hebben, maar als je in mijn plaats geweest waart, zou je net hetzelfde doen.

— Hoeveel maal heb ik niet in dergelijke positie geweest ? Ik geef toe, dat ik nooit de dood zo voor ogen zag zoals u, doch, het is tenslotte wat anders dat ons leidt, nietwaar James. Wij zijn geen bandieten.

— Wij zijn soms te fair, William en dat zou weleens onze ondergang kunnen betekenen.

— Neen, vriend. Dit is de enige reden waardoor wij reeds jaren de politie konden verschalken, zelfs geen enkel bende heeft ons met de dood bedreigd.

— Uitgezonderd deze van Wilde, waartegen wij vroeger nooit optraden, maar die nu belast zijn door hun chef ons uit te moorden.

— Hij heeft ook speciale redenen.

— Ja, maar feiten zijn feiten.

— Luister James, heb je er ooit aan getwijfeld dat wij dit spel zouden winnen ?

— Toch vreesde ik dat jullie het zonder mij zouden moeten opknappen hebben, zei

James, terwijl een rilling zijn leden bevoer.

— En toch zit je hier nog... en wij zullen het winnen ook. Behendigheid, tactiek en diplomatie betekenen duizend maal meer dan brutaliteit.

— Ik moet je weeral gelijk geven, zuchtte James.

— En meteen je wraakplannen afzweren, vervolgde Sir Thomas. Wij zullen de bandieten overleveren aan Scotland-Yard. Je kan er deze maal op aan dat ze wegens de moord op Marlowe hun gerechte straf niet zullen ontlopen.

— En Wilde ?

— Daar zullen wij straks over praten, beloofde Sir Thomas. Spring uit je bed en verfris je. En kom dan even onze gevangene zien hij ligt in de beste kamer... Slate... Nooit van gehoord ? Dan kan je even kennis met hem maken...

Sir Thomas verliet de kamer van zijn chauffeur en begaf zich naar zijn studio. Hij had reeds alle voorbereidingen getroffen om de laatste phase van de strijd aan te vangen. Dat deze niet gemakkelijk zou zijn, was te begrijpen en tot hiertoe ontbrak het hem nog aan enkele onmisbare gegevens om met zekerheid te kunnen bewijzen wie de geheimzinnige Wilde was. Sir Thomas dacht kalm en combineerde al de gegevens die hij tot hiertoe verzameld had. Zijn laatste opzoekingen hadden hem in de mening, welke hij over Wilde koesterde, versterkt. Het kwam er nog enkel op aan de laatste schakel te vinden om de ketting te kunnen vervolledigen. Het kon niet anders of alle elementen die tot de ontmaskering van de gangsterchef moesten leiden, waren in zijn bezit.

James stapte het studiokamertje binnen. Dadelijk sprong Sir Thomas op en opende de deur van het salon. In een diepe fauteuil lag de bandiet rustig te slapen. Zijn ademhaling ging onregelmatig. Hij zag bleek en had ingevallen wangen.

James stapte op de gevangene toe :

— Waar heb je die gehaald ?

— Hij is zo verstandig geweest bewusteloos in de kamion te blijven liggen tot in de villa.

— Gekwetst ?

— Tamelijk erg, maar zal toch wel spoedig hersteld zijn.

— Heb je de kamion naar de villa op de weg van Greenwich gebracht ?

— Natuurlijk, daar zal wel niemand hem komen zoeken.

— Wat zullen wij aanvangen met het goud, Williame ?

— Daarover heb ik nog niet erg nagedacht James, zei Sir Thomas, terwijl hij zijn chauffeur in het studio-vertrek loodste en de deur achter zich sloot.

— Wij kunnen het toch moeilijk dàar laten, meende James. Laat ons een andere bergplaats zoeken.

— Ik heb er aan gedacht een groot gedeelte van de buit terug te schenken aan de Europe Continent Bank. Er is voor milliarden en ik zie niet in hoe wij dit alles zouden ruilen of verkopen. In Engeland bestaat hiervoor geen de minste kans... En om met het vliegtuig alles te transporteren naar Europa zullen te veel vluchten vereist zijn.

— De rijken kunnen gemakkelijk een verlies lijden, ik kan hen die teruggave niet gunnen.

— Je moet de toestand zien zoals hij is, James. Dit goud vertegenwoordigd niet enkel de schitterende eigendom van vele kapitalisten en fabrieken, maar het betekend voor velen een volledige ruïnering, indien deze waarde hopeloos verloren blijft.

— En de verzekering dan ?

— Geen enkele verzekering is in staat het verlies door deze diefstal veroorzaakt te dekken.

— Toch een belangrijk gedeelte.

— Ja maar het resultaat zou zijn dat, indien wij al het goud behielden, er vele bedrijven zouden gesloten worden en onvermijdelijk als gevolg hebben dat er duizende en duizende mensen werkloos vallen, begrijp je me nu, James ?

— Indien dit zo is dan kan ik niet anders dan met je mening instemmen.

— Het beheer van de Europe Continent Bank, gesteund door de andere financiële ondernemingen, heeft een beloning uitgelooft van een millioen pond voor degene die het gestolen goud kan aanwijzen.

— Wij zullen dus een waardevol gedeelte van de buit behouden en een middel zoeken om de rest aan de bank terug te bezorgen.

— Juist en het millioen pond sterling wordt overgemaakt aan de Trade Union als steun voor de stakers die reeds drie maand vruchteloos pogen hun rechten af te dwingen.

— Bravo, riep James uit, dat is een flink initiatief. De arme stakkers zullen verheugd zijn ; maar hoe...

— Dat zijn zorgen voor later James, stel dus al die goudsdromen maar uit je hoofd, maar nu verder...

Sir Thomas, die tijdens het gesprek was

blijven recht staan, liet zich neer in het salonzeteltje dat voor zijn bureau stond. James had reeds plaats genomen op een klein tabouret.

— Er was dus een geheime telefoon aan boord van de onder water gelegen kast ? vroeg Sir Thomas.

— Ja, ik heb Ted Orping er gebruik zien van maken.

— Dan zijn de schurken er bepaald vlug bij geweest om de lijn af te breken.

— Hoe ?

— Wel, vooraleer ik jou uit je netelige positie bevrijd heb, was ik binnengedrongen in nr 16 van de Old House Street ; daar ben ik verrast geworden door de bandieten, die waarschijnlijk pas van het jacht en uit de geheime schuilplaats kwamen, en, tijdens jou redding bemerkte ik wel de kabels waarmee de schuilplaats aan het jacht vastgemeerd, doch niet de minste aanduiding van een telefoonlijn. Nadat ik je had thuisgebracht, heb ik een grondig onderzoek ingesteld.

— En ?

— Ik maakte gebruik van mijn detector om de geheime telefoonverbinding te volgen. Doch het onderzoek heeft minder uitgebracht dan ik verwacht had.

— Ben je er niet in gelukt de woonplaats van Wilde te vinden of althans de plaats vanwaar hij zijn bevelen uitdeelt ?

— Indien ik misschien een uur vroeger deze opsporingen had begonnen, zou Wilde reeds ontmaskerd zijn.

— En nu ?

— Nu tast ik nog altijd in het duister, 't is te zeggen, ik meen de geheimzinnige bendeleider te kennen, maar de voldoende bewijzen ontbreken mij.

— Wie is het, denk je, Williame ?

— Geduld, James, vooraleer daarover te spreken en te handelen zijn er nog andere zaken te regelen, zoals bijvoorbeeld de situatie waarin Charles verkeerd.

James deed een beweging om zijn vriend en meester te onderbreken, doch deze weerhield hem ervan en vervolgde :

— Ik lukte er dus niet in tot het hoofdkwartier van Wilde door te dringen. De enige complete en intacte verbinding die ik gevonden heb liep van het huis naar het jacht. In het huis liep de geheime lijn langs de muren en de zoldering door tot in de kelder ; daar ontdekte ik een losse steen en een opening aan de elektrische leiding naar de ondergrondse riolen.

— Was er maar een draad te zien ?

— Dat dacht ik eerst, er was maar een loden buis zichtbaar, doch in de kelder

stelde ik vast dat de buis was afgesneden. Ik bemerkte dat de telefoon in dit huis langs twee kanten was verbonden geweest. Zoals ik zoeven verklaarde lukte het mij slechts de lijn tot aan het jacht te volgen.

— Tussen haakjes gezegd, James, dit hele onderzoek is geschied onder de neus van de politie die de hele omtrek bewaakte. — Het jacht lag met een der patrijspoorten tegenover een afvoerbuis van de riolering. Vanop de kaaien was deze draad om zo te zeggen niet zichtbaar. De leiding kwam uit de afvoerbuis, verdween door de patrijspoort in het jachtje. Hier deed ik de zelfde vaststelling als in de huiskelder, twee der leidingen waren afgebroken. Een die dus naar de verborgen schuilplaats van Wilde diende. Wilde kon dus vanuit drie plaatsen : zijn schuilplaats, huis nr 16 en het jacht (de lijn van de onderzeese bak, was bevestigd aan deze van het jacht). Niet slecht bedacht in ieder geval.

— En verder, vroeg James die vol spanning luisterde en zijn geest inspande om de aanknopingspunten te vinden.

— Dan heb ik de vrijheid genomen een der reizigershotels die slaapgelegenheid verschaffen en dat zich ongeveer in 't midden tussen huis nr 16 en de ligplaats van de « Albatross » bevindt, te doorsnuffelen. De detector kan mij aanwijzingen in dien zin geven. In een der kamers onder de kasten bemerkte ik krassen in de balatum.

— En dan heb je het apparaat ontdekt ?

— Neen, ik voelde een gaatje in de balatum, maar de leiding was verdwenen. Het telefoonapparaat moet zich op de bodem van de garderobe bevonden hebben, want ook dat hout was doorboord.

— Kon de eigenaar dan de identiteit niet opgeven van de huurder dezer kamer ?

— Neen, om de heel eenvoudige reden dat de man elke dag een andere vermomming droeg en onherkenbaar was.

— Maar hoe was het dan mogelijk dat hij altijd dezelfde kamer kon in beslag nemen ?

— Verleden week, het is juist acht dagen geleden, melde zich een vertegenwoordiger aan, — dit alles volgens de verklaringen van de patroon, — van een textiel-fabriek uit Southampton ; de heer vroeg om die kamer voor te behouden voor de reizigers van zijn fabriek en betaalde een voorschot voor een maand. Hij vroeg de andere kosten, die de reizigers zouden maken, op een nota te plaatsen en ze hem te overhandigen, daar hij volgens zijn be-

wering toch zelf een paar maal naar Londen kwam. Ook op dat eventueel verteer betaalde hij een voorschot. Het is volgens mij klaarblijkelijk dat de verschillende reizigers die daar gelogeed hebben, drie tot hiertoe, een en dezelfde persoon is.

— Verdere aanduidingen bezit je niet ?

— Integendeel, zeer interessante gegevens, ik heb de uren genoteerd dat de reizigers in het hotel aanwezig waren ; en ook hun handschrift gezien in de boeken.

— En zegt dat iets ?

— Dat zullen we spoedig gaan onderzoeken, beloofde Sir Thomas, maar eerst zullen wij onze vriend Charles uit de cellen van Scotland-Yard gaan verlossen.

— Ik zal met veel genoegen aan dit spelletje deelnemen, hoe stelt onze vriend het ?

— Voor zover ik gehoord heb heeft hij

de politie flink aan 't lijntje gehouden.

— Je hebt dus reeds een kijkje genomen in de beruchte burcht.

— Inderdaad, ik heb het genoegen gehad een uurtje te converseren met de geachte heren inspecteurs Slowgate en Bradford.

— Je hebt daar heel wat gewaagd.

— Toch niet. Ik heb mij voorgesteld als de schoonbroeder van Marlowe en gedaan alsof ik in opdracht van zijn familie naar de stand van zaken kwam horen.

— En zoals meer liep die snuggere inspecteur er in ?

— Natuurlijk. Maar kom nou James, we zullen ons vlug een ander uitzicht geven.

James volgde Sir Thomas op de voet, die het salon doorliep naar de eerste verdieping, waar een kamer was, met een heel arsenaal van materiaal voor vermomming en camouflage.

HOOFDSTUK VIII

De Ontmaskering van Wilde

De voordeur van Sir Thomas huis in Eaton Square draaide geruisloos in haar hengsels en verleende doorgang aan twee respectabele heren, blijkbaar behorend tot de upper-ten van Londen, want ze stonden in rok en hoge hoed. Zij gestikuleerden royaal met hun wandelstok, alsof minstens de hele buurt van hen was en om het uitzicht volledig te maken, rookten onze beide vrienden een geurige havana.

Zij riepen een taxi aan, die hen naar de City bracht. Sir Thomas had er de voorkeur aan gegeven de paar straten die hem van de gebouwen van Scotland-Yard scheidden te lopen. Hij wenste namelijk in de omgeving van de Yard te voet opgemerkt te worden. In zijn plan voor de ontvluchting met Charles, had Rafles voorzien dat James de auto slechts een dertigtal meter om het hoekje zou parkeren en op een afgesproken teken de wagen zou voorrijden. Dit voor het geval alles vlot verliep. Moest dit niet zo zijn en moest James niet de gelegenheid krijgen de wagen voor te rijden dan bleef er toch nog een grote kans bestaan dat ze met hun auto de politie konden verschalken. De twee heren stapten de gebouwen van de Yard binnen. Rafles had zijn ogen de kost gegeven en tot zijn grote vreugde was geen enkel geheim agent of speurder in de straat te bekennen. Zelfs tussen een massa volk zou hij dit soort mensen dadelijk herkend hebben.

In de hall stonden twee agenten geposteerd :

— Identiteitskaarten, heren a.u.b.

De heren voldeden dadelijk aan dit verzoek. De namen die de mannen der wet te lezen kregen klonken hen niet zo heel vreemd in de oren. Bovendien klonk de voorname, niet alledaagse manier van spreken van Sir Thomas zo geruststellend dat dit een grote factor was, samen met de valse welluidende namen, die de heren opgaven, om de goedgelovige politiemannen in de luren te leggen.

— Wij zouden graag Inspekteur Bradford spreken.

— Was U met hem afgesproken ?

— Neen, doch wij zagen daareven inspecteur Slowgate, die wij eigenlijk wilden spreken ; doch hij vermoedde dat hij een hele tijd zou wegblijven en verwees ons daarom naar inspecteur Bradford.

Zonder nog iets op te werpen meldde een der agenten de heren aan en inspecteur Bradford stelde hun geduld niet lang op de proef.

— Gaat u zitten heren.

Hij was heel voorkomend en beleefd.

— En waarmee kan ik de heren van dienst zijn ?

— Ziet u inspecteur, begon Sir Thomas. We hadden eigenlijk een rendez-vous met hoofdinspecteur Slowgate, doch deze heeft ons naar u verwezen met de bewering, of laten we liever zeggen met het compli-

ment, dat u de man bent die momenteel alle belangrijke zaken oplost. Wij hadden dan ook graag met u een zaak opgeknapt, die ons nauw aan het hart ligt.

Toen Sir Thomas werkelijk de gebouwen van Scotland-Yard zag verlaten was hem onmiddellijk deze truc te binnen geschoten, en dit maakte het gebruik van een andere zet, die mogelijk meer argwaan kon opwekken, overbodig. Het kwam er nu maar op aan hun hele plan uit te werken voor Slowgate terug op het tapijt verscheen.

Had het oorspronkelijk in Sir Thomas' bedoeling gelegen onmiddellijk met Slowgate het zaakje af te handelen, dan bracht dit verdwijnen van het toneel van de hoofdfiguur hem toch niet in verlegenheid.

— Ik hoop, beste heren, herbegon Bratford, dat ik u van dienst kan zijn en vervolgde hij een beetje geveild door het compliment, ik ben aangenaam verrast door het vertrouwen dat u in mij stelt.

James was opgestaan en bestudeerde schijnbaar de kaart van Londen, die aan de muur hing.

— Wanneer denkt u dat de hoofdinspekteur zal terugkomen? vroeg Rafles?

— Daarop zou ik u moeilijk een antwoord kunnen geven. De hoofdinspekteur werkt zeer onregelmatig. U begrijpt, een hoofdinspekteur heeft het waanzinnig druk en moet al zeer dikwijls de stad in.

— Zodat wij hier een mooi tijdje zouden kunnen zitten wachten. Maakt eigenlijk niets, we zullen de zaak met u wel afhandelen.

— Als u er absoluut aan houdt Sir. Ik denk wel dat wij hem over een kwartiertje mogen verwachten om deze tijd gaat hij gewoonlijk zijn luchtje scheppen, daarna is hij hier tot acht uur.

— Inspekteur Bratford, ik zal maar jou tegen je zeggen, want het komt me zo voor of we mekaar nog meer gezien hebben. Kan ook maar inbeelding zijn van me, hoor. Een schrander man ben je, dat geloof ik vast. Zo iemand heb ik net nodig. Hoe zou je erover denken, inspekteur, als ik je op het spoor bracht van de moordenaars van Marlowe?

Als door een adder gebeten sprong Bratford op terwijl Rafles heel knusjes in zijn stoel bleef zitten en glimlachte. James had zich omgewend en stond als een echte aristocraat te genieten van zijn sigaar.

De politieinspekteur kon zijn oren niet geloven. Hier voor hem komt een hem totaal onbekend iemand hem verklaren iets af te weten van de moordenaars van

Marlowe, aanhem, die zich de laatste dagen bijna overhoop gewerkt heeft, alle denkbare combinaties beproefd en verworpen, invallen gedaan, mensen geschaduwd en gearresteerd heeft, en voor wie het hele geval nog een groot raadsel bleef.

— Hoe weet u, hoe kan u weten...

— Volgens uwe onderstellingen was IK de moordenaar, inspekteur...

Bratford was al te zeer verwonderd en verrast om naar zijn revolver te grijpen. Trouwens hij zou daarvoor de gelegenheid niet gekregen hebben. Want deze woorden van Rafles waren het afgesproken teken, waarop James handelend moest optreden. Deze sprong op Bratford toe en ontlastte hem van zijn vuurwapen.

— Ik ben Rafles...

De politie-inspekteur werd zo bleek als een lijk. Hij beefde als een riet en slechts moeizaam kon hij ademen. James stak Bratford's wapen op zak en Rafles bleef voort glimlachen.

— Ga zitten, inspekteur. En wees redelijk. Ik ben naar hier gekomen met redelijke voorstellen. Wees zo verstandig als onze betreurde vriend en tegenstrever Marlowe en huldig het principe van fair-play net als hij deed. Jij verloor de eerste round. Aanvaard deze nederlaag, sans rancune... Afgesproken? Jij gaat ons helpen de kerel te ontmaskeren, die op zulke lafhartige wijze onze vriend Marlowe van kant maakte.

— Wat zou ik anders kunnen doen, zei Bratford, die nog altijd zijn zenuwen niet terug baas werd. Waar stuurt u eigenlijk op aan?

— Mijn bedoeling is het, u een lesje te geven, dat jij je lang geheugen zal en even kennis met je te maken. Maar tijd hebben wij nou niet te verliezen inspekteur. Spreek op, hoever staan jullie met je onderzoek naar de moordenaars?

Bratford haalde de schouders op.

— Een hopeloos geval schijnt het me toe, bekende hij.

— Jij meent nog altijd, dat ik de schuldige ben...?

— Neen, Wilde zoek ik.

— En nog altijd niet de minste aanduiding gevonden?

— Tot nog toe niet.

— En hoofdinspekteur Slowgate, wat denkt die er zoal over?

— Die weigert halsstarrig in te zien, dat zijn stelling vals is. Hij is nog altijd de vaste mening toegedaan, dat Rafles de moordenaar is.

— Luister inspekteur, ik ben hierheen

gekomen om de geheimzinnige dader, de mysterieuse Wilde te ontmaskeren.

— Jij kent dus Wilde.

— Ik denk, dat ik hem ken. Doch loop de zaken niet vooruit. De ene dienst is de andere waard, inspekteur. Ik zal de onbekende bendeleider in je handen spelen, zorg jij er voor dat onze vriend Curram dadelijk in dit bureau geleid wordt. Bratford scheen niet erg geneigd, op dit bevel, want een bevel was het ontegensprekelijk, in te gaan. Doch hij begreep ook, dat hij moeilijk anders kon handelen. Als deze man, heus Rafles was, dan zou hij toch zijn vriend bevrijden en tevens dacht hij aan de woorden, die Marlowe hem even voor zijn dood zegde over Rafles : Rafles houdt van fair-play. Hij wou echter eerst zekerheid hebben en daarom vroeg hij :

— Maar hoe bewijs jij mij dat je werkelijk Rafles bent ? Je zou net zo goed Wilde kunnen zijn.

— Ik zal bewijzen, dat ik Rafles ben, door in uw tegenwoordigheid de moordeenaar van Marlowe te ontmaskeren.

— Wanneer ?

— Over enkele minuten misschien. Geen uitvluchten meer inspekteur. Laat Curram hier brengen.

Bratford schelde en beval de binnentredende agenten betichte uit cel nummer zes te halen.

Enkele minuten later brachten zij de gevangene, die eens de deur achter hem dicht onstuimig zijn vrienden de hand drukte.

— Ik was er zeker van, dat jullie zouden komen !

— Ik dank je voor de moeite inspekteur. Ik zou je nou willen verzoeken dadelijk met deze man van kleren te verwisselen.

— Maar...

— Gehoorzaam, inspekteur, denk er om, het is in jou belang.

Bratford, hoe moedig en onverschrokken hij ook was, zag duidelijk in dat hier elke tegenstand nutteloos, elke poging tot tegenstand zelfs gevaarlijk was en derhalve voerde hij uit wat hem bevolen werd.

Ook Rafles en James gingen zich verkleden, doch op zulke manier, dat Bratford grote ogen opzette. Zij, keerden namelijk hun jas binnenste-buiten en waren in politieagenten omgetoverd, zelfs de traditionele witte helm ontbrak niet. Charles keek even door het raam en plotseling sloeg hij alarm, want hij zag Slowgate aankomen.

— Vlucht, beval Rafles. Doe je werk zoals het hoort James. Handen en voeten en in de onderste la, hoor. Rafles slingerde de

dossiers uit de kast en maakte ze klaar om een recipient te worden van levende voorraden.

— Verontschuldigd mij voor de wanorde inspekteur, maar het moet...

Op dat ogenblik stak een politieagent de deur open. James was er als de kippen bij om hem met zijn kraag binnen boord te halen. De wetsdienaar keek verbluft naar zijn overste, die geen kik gaf, doch hij moest niet lang nadenken, want hij moest netjes zijn handen in de hoogte steken. Aan handen en voeten gebonden maakten James en Charles aanstalten om hem de kast in te duwen.

Ook Bratford onderging hetzelfde lot.

— Je hebt de keuze braaf zijn en je mond houden tot wij verdwenen zijn, dan duwen wij jou geen prop in de mond.

— Mijn woord erop, Rafles, doch ik be loaf je een revanche.

Rafles keek even de gang in en keek eens uit of er nog geen onraad was.

— O. K. inspekteur, wij zullen nog vrienden worden. Je zal heel makkelijk liggen in de kast, hoor.

dicht, doch liet een klein spleetje, zodat

Rafles klapte de deuren van de kast aan de ene kant Slowgate niets kon bemerken, en dat aan de andere kant de opgesloten elk woord van het gesprek, dat zich zou ontspinnen, konden horen.

Slowgate zwaaide binnen.

— Hallo, Bratford, ik heb gehoord...

— Handen op.

De hoofdinspekteur gehoorzaamde en langzaam rezen zijn handen de hoogte in.

Thans merkte hij onmiddellijk, dat de agent, die hem met zijn revolver bedreigde geen echte agent was. En Bratford, waar zat Bratford... Het zag er lief uit, bandieten op zijn bureau, zijn inspekteur opgeruimd in zijn bureau.

— James blijf in de gang en trek de wacht op. Geen ongewenste bezoekers binnen laten.

— Ga zitten...

Slowgate trad op zijn bureaustoel toe en maakte heel even een gebaar, dat deed denken aan een poging om de elektrische schel in werking te stellen. Doch Charles was hem te vlug af. Een onzachte, pijnlijke armgreep drukte Slowgate tegen de muur aan en hem werd toegestaan zich achter zijn bureau neer te laten, doch zo dat hij bij geen enkel belknopje bijkon.

— Troost je Slowgate, het zal heus niet lang duren. Ik wenste je alleen te spreken betreffende de zaak Marlowe.

Een volslagen stilte viel in.

— Ken je mij niet meer Slowgate. Je bent kort van memorie. De dag dat ik in dit zelfde kanotor aangehouden werd en op dezelfde dag nog ontvluchtte is anders niet zo heel lang geleden.

Slowgate deed of hij niet begreep en trilde van zenuwachtigheid.

Onverstoord zette Rafles zijn requisitoir voort.

— Ik was ook een goede vriend van Marlowe, van je ondergeschikte, die je zo gepest hebt. Dat herinner je je toch nog wel zeker ?

— Ik begrijp niet, hakkelde Slowgate.

— Begrijpen schijnt nou eenmaal niet in je karakter te liggen, wierp Sir Thomas op. Voor zo dom verslijt ik je anders toch niet. Wie heeft die moord op Marlowe gepleegd ? Rafles nietwaar ? Welnu hier is Rafles. Vraag hem rekenschap.

Slowgate greep naar zijn revolver, doch hij deed een greep in het ijle, want terwijl Charles hem tegen de muur aandrukte had James op heel handige wijze Slowgate zijn revolver ontfutseld.

— Rafles. Hier is nu Rafles.

— Neen, riep Slowgate uit, dat is niet mogelijk. Het is niet mogelijk.

— Herken je mij dan nog niet ?

— Ik ken je niet, hijgde de hoofdinspekteur. Zijn ogen puilden uit hun kassen en grote zweetdruppels parelden op zijn voorhoofd.

— Ik ben hierheen gekomen om een rekening te vereffenen. Marlowe heeft dat niet verdiend, Slowgate...

— Durf jij beweren, dat...

— Moment, hoofdinspekteur. Ik zal je eens iets vertellen.

De hoofdinspekteur ging nu beven over al zijn leden.

— Weet je hoe ik tot de ontdekking gekomen ben wie Wilde was ?

— Wilde, mompelde Slowgate.

— Door het alledaagse feit, dat jij Slowgate, hoofdinspekteur van de Scotland-Yard, de laatste week er een loffelijke gewoonte van maakte geregeld op hetzelfde uur een luchtje te gaan scheppen, ik zal

duidelijker zijn, namelijk tussen vijf uur en half zes.

Slowgate's bleekheid ging over in een valse asgrauwe kleur zijn gelaat was afgrijselijk vertrokken als van iemand, die een grote dosis vergif innam.

— Beken Slowgate, beken. JIJ BENT WILDE.

Charles staarde verbluft naar Rafles, doch deze liet geen blik af van de hoofdinspekteur, die door deze beschuldiging getroffen, als door een zweeps slag in volle gelaat, ineenkromp.

— Beken, herhaalde Rafles dreigend, terwijl hij op Slowgate toetrad en hem zijn revolver op de borst plantte.

— Jij hebt het gewonnen, Rafles, zei eindelijk Slowgate. Jij bent de sterkste. Ja, ik ben Wilde en ik betreur, dat ik je niet gekregen heb. Maar jou dag komt ook wel Rafles, jou dag komt ook nog, denk er om.

— Misschien... grinnikte Rafles. Ik heb het vermoed van in den beginne, doch mij ontbraken vooralsnog alle onomstootbare bewijzen van je schuld... Jou bekentenis is formeel.

Het leek of de hoofdinspekteur zijn zenuwen weer meester was geworden.

— Bind hem, beval Rafles aan Charles.

— Een ogenblik Rafles, zegde Slowgate en hij stak zijn hand in zijn borstzak. Hier heb je een brief, waarin je alles zal vinden. Ik zou je vragen hem aan het gerecht te bezorgen. Ik zal even de klep dichtmaken.

De daad bij het woord voegend bracht hij de gegomde klep aan zijn lippen en onmiddellijk sloeg hoofdinspekteur Slowgate, alias Wilde tegen de grond, waar hij onbeweeglijk bleef liggen. Hij had de hand aan zichzelf geslagen, daar hij de straffende hand van het gerecht vreesde. Hij moest er wel een vaag voorgevoel van gehad hebben, dat zijn rijk bijna uit was, anders droeg hij niet bestendig een gegomde briefomslag met een vernietigende dosis vergif in zijn zak.

HOOFDSTUK IX

De Verklaringen van Sir Thomas

In de lekker warme zitkamer van Sir Thomas' home zaten de drie vrienden bij mekaar. En bij een fijne fles echte bourgogne en een geurige havanasigaar kregen James en Charles eindelijk de gelegenheid de vragen te stellen, die hun op de

tong brandden.

— Hoe kwam je er bij, dat Slowgate die bendeleider Wilde was, vroeg Charles.

— Wel, begon Sir Thomas zijn uiteenzetting, de zaak zat hem zo. Het was niet zo ingewikkeld als we geneigd waren aan

te nemen. De verwarring, die in de geesten van al de mensen die achter de moordenaars van Marlowe en de daders van de bankoverval aanzaten, was zo groot, dat zij zelfs de eenvoudigste zaken niet meer in een klaar daglicht konden zien.

Wij konden vertrekken van één punt, namelijk Marlowe was klaarblijkelijk uit de weg geruimd omdat hij te veel wist. Een andere reden was er niet voorhanden. Het feit, dat ik, zoals wij ontdekten, voor hetzelfde lot opgetekend was, was voor mij de eerste aanduiding in de goede richting. Wilde vertrok dus blijkbaar van het standpunt, dat na Marlowe ik voor hem het grootste gevaar betekende. De Scotland-Yard was aan de andere kant in de mening dat ik de dader van de aanslag was. Wij konden dus vermoeden dat de bendeleider zijn best zou doen om zijn spel in dezelfde richting te stuwen. Ik trok uit deze samenloop van omstandigheden de conclusie, dat alles het werk was van een en dezelfde persoon, iemand, die invloed had op de bende en terzelfder tijd op de Scotland-Yard.

Dan hadden we daar die ondervraging van de leider van de « Green Cross » en van Miss Marion. Ik heb de dossiers ingekeken en het bleek, dat de aangehoudene geen woord gelost hadden over hun medeplichtigen, behalve tijdens hun laatste onderhoor. Slechts Slowgate en inspekteur Darly waren hierbij aanwezig. Een paar gevangenisbewakers, die ik handig wist uit te horen, verrieden mij dat Slowgate buiten het weten van de onderzoeksrechter om soms de leider van de « Green Cross » onderhoorde.

Dan zullen jullie je nog wel herinneren hoe voor twee weken, de atoomgeleerde Mac Kennedy op geheimzinnige wijze om het leven werd gebracht. Deze zaak werd nooit aan het publiek meegedeeld, ten eerste omdat de geleerde, naar ik vernam een onbekende formule der atoomsplitsing had ontdekt en vervolgens omdat uit zekere documenten bleek, dat hij betrekkingen onderhield met een zekere gangsterbende.

Marlowe leidde dit onderzoek en ik denk ernstig, dat hij op het punt stond Slowgate te ontmaskeren. De reactie van de hoofdinspekteur kennen jullie thans. Het betekende voor hem een grote ontgocheling, toen, hij uit het onderzoek op die zaak iets vernam over twee wagens, terwijl hij goed

wist, dat zijn mannen slechts met één wagen gekomen waren. Zijn vermoeden, dat dus ongewenste getuigen bestonden van zijn misdrijf, werd hem een overtuiging, toen hij in de kranten die mededeling las betreffende de moord. Slowgate besefte, dat deze getuigen alles in het werk stelden om de moordenaars te ontmaskeren. Het feit dat zij zich niet tot de Yard wendden, bewees, dat hij te doen had met een bende ofwel met Rafles. En zoals wij weten hield hij zich aan de laatste hypothese.

— Maar nog altijd had je toch nog niet het minste bewijs van je vermoeden, wie de geheimzinnige Wilde was ?

— Neen, maar ik was er stellig van overtuigd, dat ofwel Slowgate of de onderzoeksrechter in deze zaak gemengd waren. Doch na mijn onderzoek in het hotel, van waaruit Wilde steeds zijn bevelen verstrekte, was ik zeker van mijn zaak en wist ik bepaald goed dat Slowgate de schuldige was. In de reizigersregisters van dit hotel, kreeg ik de handtekeningen der reizigers van die zogenaamde fabriek van Southampton onder ogen. En het viel mij op, dat die handschriften dromtels fel op mekaar geleken ; het was voor een kenner, duidelijk te zien, dat dezelfde persoon ze geschreven had, nu eens met de linker, dan weer met de rechterhand.

Verleden jaar, bij mijn aanhouding na de zaak van Sir Plumland, bemerkte ik dat Slowgate links schreef, terwijl hij bij een andere gelegenheid heel gewoon rechts schreef. Ik kwam ook de uren te weten, dat de reizigers in kwestie zich gewoonlijk in het hotel aanboden. Ik wist al dat Wilde tussen vijf uur en half zes zijn bevelen gaf. Toen ik nou ook nog vernam, dat Slowgate elke dag op dat uur zijn bureau verliet, sloot de zaak als een bus.

— Denk jij nou, dat met Wilde het geheim van de atoomkogel van de baan is ?

— Dat zal het verder onderzoek moeten uitwijzen. Maar, Charles ik vrees, dat dit niet het geval is, en dat wij ons over afzienbare tijd aan een nieuwe terreur mogen verwachten. Maar kom, doe ze nog eens vol, ons krijgen ze toch niet. Ik denk dat dit onze eerste taak zal zijn. Maar daarna gaan wij weer eens voor eigen rekening aan de slag.

— Prosit heren.

E I N D E.

Leest volgende week
het spannende verhaal :

DE BENDE VAN LORD BROOKLAND

